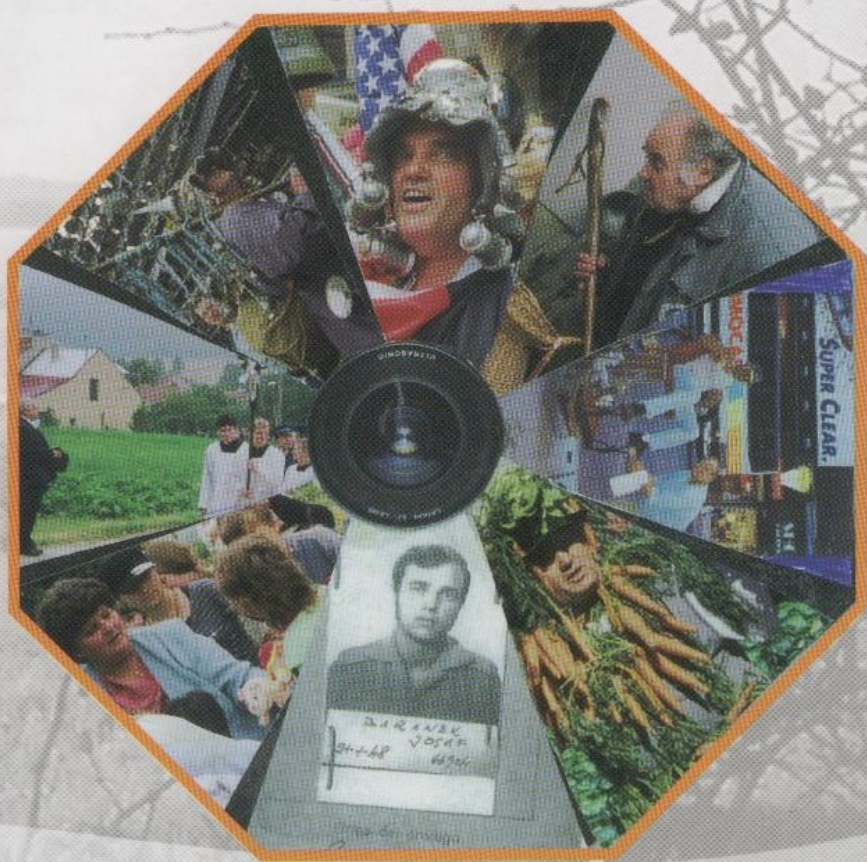

Josef Baránek

VZPOMÍNKY STARÝCH
OKAMŽIKŮ

Copyright © Josef Baránek

NEZTRATIL JSI CHVÍLI, ŘEKNI TO PŘÍTELI.
JESTLIŽE ANO, NAPIŠ MI TO TADY.

adresa: EMAIL: antikliebhaber@web.de

ISBN: 978-80-254-2072-0

ŽIVOT

Spatřím svět,
už mi klepou na zadek,
co to bude za život?
To oslavují můj příchod.

Chtěl bych mléko od matky,
dávají mi od kravky,
volné ruce chtěl bych mít,
v plenkách ležím zauzlených.

Čáp s uzlem přilétá,
přináší mě zdaleka
a Mikuláš z nebička
do botů perník nasypá.

Tatíčku, proč nosí slepička
na sobě kohoutka?
Chce se nosit jako ty,
když tě bolí nožičky.

Dál do mé výchovy,
nepravdy se hrnuly
a všichni se divili,
že při lhaní nejsem rudý.

Často se zeptají,
jsi najezený?
Panbu zaplať, děkuji.
A já jedel bych aj hřebíky.

Mně se lhát nechtělo,
okolí mě nutilo,
vím, že by se to nemělo,
ale v životě by mi něco chybělo.

Dnes pravdu miluji,
nemám rád lži,
a srdce mé poví,
taktnost to není lhaní.

ZMOUDŘENÍ

V dědině nebudu,
do světa půjdu,
daleko odejdu,
strašit tu nebudu.

Rodiče starý,
dávají rady,
co oni říkají,
to pravda není.

Jak oni nechci žít,
ani tak být,
jiné dny budoucí,
já budu mít.

Odvahu v srdci mám
a všechno znám,
až chyby dělávám,
na rodiče vzpomínám.

Život je tvrdý,
on tebe změní,
dnes bral bych rady;
táty a mámy.

Trampoty, starosti,
dlouho do noci,
kdybych já na ně dal,
v klidu bych spal.

Dneska chytrý,
dávám já rady
a slyším od dětí,
to, co rodiče před dvaceti lety.

SVĚDOMÍ

Už staří řekové slovo ano, nebo ne,
na to třeba síly obrovské,
ať srdce rozhodne,
co udělat nebo ne.

Zítra navždy odejde,
matka mého přítele,
farář s rodinou ji doprovodí,
na její cestě poslední.

V dětství knofl ík přišívala
i kalhoty zalátala,
čas si pro mě udělala,
na peníze se nezeptala.

Přešla doba,
na ramenou tíha světa,
daleko od domova,
z dětství v srdci jenom vděka.

Rok dlouhý na zítřek čekám,
pro cizince obchod mám,
přijde Francouz, Ital, Němec,
Angličan i Japonec.

Dolary v kapse mají,
roky u mě nakupují,
neotevřu hodně ztratím,
tento den už nenahradím.

I kamarád práci zanechal,
čas si udělal,
aby poslední sbohem mé matce dal,
když já ji v dubnu 2004 pochoval.

Povídá mi mé svědomí,
peníze to všechno není,
úcta cesty poslední,
dolary nenahradí.

Cesta daleká,
na hranice kolem Stříbra,
Praha, Brno, Bystřice,
jedu na pohřeb Vaculové tetičce.

OD DESETI K NŮLE

Počůvajte, súsede,
sto zajíců v poledne,
utěkalo kolem mně,
od Háje na Polaně.

Tetko, trochu uberte,
tož padesát jich bude,
deset u cigáně určitě,
Lopenicků preskakuje.

Viděla sem je na vlastní oči,
pres pole si pelášili
a na podlúčí u skaly,
už z toho jen dva byli.

Tetičko, neblbněte,
co povídám, to pravda je,
nebo v Korenovej na kraji,
v trávě jejich bobky ležaly.

Ušáci brezňáci,
kde sa tu u nás vzali?
Když bystričtí Jézédáci,
sto úvratí zorali.

Ej, to pravda nebude,
co do hlavy mi šrubujete,
tož namů dušu věřte mně,
neco sa asi šustlo kolem mě.

CHYTRÝ HLUPÁK

Jdu dole Bystricí
s širokou hrudí,
nesu sa pyšný,
hlavu až k nebi.

Že já su mladý,
na to su hrdý,
nikdo tak chytrý,
v dědině není.

Mladí čumí,
staří hledí,
hlavú krutí,
ale nade mňa není.

Sílu kováře já v sobě mám,
cítí ju každý, kdo přijde k nám.
Rozumu plno i rady dám,
jsem moudrý, já všechno znám.

Do světa odejdu,
po letech přijdu,
a jenom sa divím,
jak v Bystrici zmoudřeli lidi.

Dnes hlava skloněná,
ramena svěšená
a pro radu si zajdu,
k lidem od horního až k dolnímu koncu.

PŘÁNÍ

Měl jsem přání od malička,
dostat trochu více mlíčka,
přání taky veliké,
nové šaty ušité.

Nejít pěšky přes pola,
do Komenského kostela,
z Růžencové od Brodu,
jít s poutním srdcem na krku.

O velké noci v uzlu mít,
co se nedá ani sníst,
a koledy o vánocích,
zpívat v nových střevících.

Dojít až do Hradiště,
spokojený vrátit se,
do Prahy se dostat,
po holkách se koukati.

Sedm řízků jednou sníst,
kilo šunky pro mě mít,
koupit to, co chutná mně,
ne na co je.

Po světě se toulati,
jiné země poznati,
v kapse tolik peněz mít,
co druhý nemůže rozměnit.

Zpět domů se vrátiti,
bez strachu na hranici,
všechno se mi splnilo,
až mi to třeba nebylo.

HALODA

Přišel od hor z Kopanic,
nepřinesl s sebou nic.
Cigarety, pivo, tabák,
košile, to jeho kabát.

Zahradu překopat,
na svatbách zatrhat,
trnky otrhat,
i příbuzné pochovat.

Štamprle aj pivo,
to sa mu líbilo.
Když se mu nalélo,
moc toho nezbylo.

Tvrдый výraz horala,
ale srdce do měkka.
Pondělí, sobota, neděle,
i svátky dělá pro druhé.

Domů jde z hospody za šera,
cesta úzká, rokle velká,
dole jeho tělo padá.
Potok čirý život zpátky nedá.

O pomoc nocí se ozývá,
lidí myslí, že si zpívá.
Tep srdce se vytrácí,
duše z těla odchází.

Všichni jsme jej poznali,
bez něj žítí nemohli.
Přešlo jaro, podzim, zima,
jen Anna Děcká zavzpomíná.

SOUSED

Kdyby nebylo souseda,
tisíce věcí by nebylo třeba.
Co ten vlastní a co má,
pomáhal jsem mu i já.

Tráva všude zelená,
zelenější u souseda.
Byl bych více spokojený?
Kdybych nebyl závistivý.

Jak to bývá na dědině,
o tom druhém tolik víme.
Ten je taký, ten zas tohle,
ale co se děje u mě v domě.

To ví všechno souseď náš,
před ním si nic neschováš.
O souseďovi toho vím,
zatím mu nic nepovím.

Až já se s ním rozkmotřím,
s radostí se rozkřičím.
Chudák, nic už nevěděl,
co já mu všechno připomněl.

Co na něm dobrého,
vše se zapomnělo.
Špatné,
do žuly vtesané.

Ten se diví,
jak jsem chytrý,
co já všechno v hlavě měl,
a dnes mu všechno připomněl.

DRŽINA

Chtěl jsem mít,
hory, doly,
stavět domy,
až někam k nebi.

Zotročil já se sám,
abych na lidské řeči dal,
tak jdou dny, týdny, léta,
a z mé dřiny země vzkvétá.

Přišel čas a s ním i vrásky,
přišla doba na otázky.
Co já na tom světě měl,
pomalu už zapomněl.

Žiji v jednom běhu, spěchu,
dá se žít i bez úspěchu.
Štěstí dělá spokojenost,
v duši klid a vyrovnanost.

Lidi o tom málo ví,
každý chce být majetný.
Všichni mají a já nic,
i ten soused, ten má víc.

Večer prací zedřený,
v posteli ležím zmožený.
I ze snů se probouzím,
ať tu dřinu nezaspím.

ZVONICE

Z kamene tě někdo stavil,
za mého času Josef Gavenda zvonil,
tón zní lidem do polí,
volá k modlitbě polední.

Do zvonu zalitý,
stříbro, bronz s mosazí.
Tvé klekání slyšet v horách i v údolí.
Bim, bam, čas nám odměří.

I mé srdce zvoní,
na cestách mě doprovází,
jeho úder slyšet není,
jen pomalu můj zevnějšek změní.

Žiji tady dnes a teď,
jak strýci, tety, v době zpět.
Starostmi se trápívali,
radosti své prožívali.

Chtěl bych žít až později?
S lepším zítřkem v naději?
Mám tu dnes své příbuzné,
rodinu a přátele.

Můj zvon se jednou zastaví,
dál bude zvonit jen bronzový,
doprovod' naposled mou duši k nebesům,
světe velký v Bystřici byl domov můj.

POHÁDKA

Pohádky mi říkali,
o princezně a o králi,
o Mařence a Honzovi,
novou o Leninovi.

Až jednou na světě,
budou mít všichni stejně,
na Lopeníku, v Bánově,
v Bystřici i v Mrmlově.

Chléb zdarma za sto let,
utahujem dnes opasek,
pro budoucnost i na zítřek.
Já chci jísti, a to teď.

Až jednou klobáskou se opášu,
od paty až ke krku,
tichučko a potichu,
za rohem ju sežeru.

Starosti si dnes dělám,
či soudruhy tam nepotkám.
Ti dávno mají, co chci já,
klobásku, a to bez chleba.

Maso, salám, jitrnice,
bude stačit pro tisíce?
Kdo bude jest brambor suchý?
Koninu a rohlík tvrdý.

Pohádky všechny skončí,
v dobro se vše obrátí.
A i ten soudruh ukovaný,
v kapitalistu se obrátí.

Mařenka a Honzík malý,
s uzlíkem dál po světě chodí,
hledají ty zlaté časy,
kterým klíče odzvonily.

Kup si jen to na co máš,
aj zemák dělá odamáš,
a na konci každé pohádky bývá zvonec,
a i této pohádce nastal konec.

VÝCHOVA

Křičel zlostí forman Vítek
i když to byl sused strýček.
Ta slanina mu chyběla,
co do včerejška na komoře visela.

Rostete pro šibenicu,
pro vás škoda toho špeku.
Vám stačí nacpat za žebra,
suchý zemák a voda.

Stavit ju budů,
z korenovského dubu,
aby lidé viděli,
jakoví ste vy byli.

Postavím ju do stredu,
druhým lotrom pro výstrahu,
bičem práskal do větru,
šak vás na správnú cestu dostanu.

Modlete se k pánu Bohu,
já vás příště doženu.
Hrát sa s vama nebudu
a švihnul nás pres hubu.

I bič své stopy zanechal,
do života nám radu dal.
Cuzímu nic brát se nemá,
s hanbou usínat se lehce nedá.

Přejde doba, čas ten letí
a s ním přijde i zmoudření.
Spát ti nedá Tvé svědomí,
provází Tě dnem i nocí.

Dobré zlé si rozváží,
ano ne pováží.
Jak se světu zachováš,
v dobrém i ve zlém zpátky dostáváš.

STAROBA

Tetičky, susedky,
za stolem sedí.
O čem sa baví,
to dítě neví.

Bolévá raménko,
opuchlé kolénko.
Co jest by sa nemělo,
a mastičkú potřelo.

Barva na vlasy,
šminka na oči,
papuče na nohy,
spát s kamenem v posteli.

Brýle na oči,
šátek na uši,
hrneček na zuby,
a čakan do ruky.

Babičky, tetičky o čem vy mluvíte?
Důchodek vdovský, prý cosi dobré je.
Pamatuj chlapečku, přijde ti doba,
nožičky bolíja z rána do večera.

Po letech dneska vím o čem řeč byla,
bolévá kolénko a často aj hlava,
tetičko už to vím, co vy jste měla,
na to šecko stačí, slovo staroba.

RADY DO ŽIVOTA

Jednou mi povídá,
sousedka Machalová Božena
chlapče starosti budeš mít,
nesmíš je k srdci vzít.

To co včera zakudlené,
často ráno rozuzlené,
je ti patnáct a jsi mladý,
tebe ještě nic netrápí.

Přijde jednou i k tobě doba,
někdy bude tvrdý chleba,
často naň nebudeš mít,
ani čím jej osolit.

Chléb nebývá nikdy tvrdý,
ale bez něj život těžký,
někdy i tá kůrka tvrdá,
často v ústech sladce chutná.

Přišly léta,
jdu do světa,
starosti nikdy mám,
a na susedu vzpomínám.

Její rady,
životem mě provázely,
a za tři dny
starosti tu nebyly.

Tetička Boženka život znala,
velký obchod v Pešti měla,
papriku, pepř, majorán,
do kornůtků zamotán.

Koření druhým do košů dala,
starosti své rozprodala,
v noších do světa se rozesly,
s korením i tetiččiné starosti.

ZLATÉ ČASY

Měl jsem výchovu,
nekradeš, okrádáš rodinu,
všichni kradli,
jeden cement, cukr, druhý kramlí.

Kdo nakrade nejvíce,
ve fabrice střevíce,
v poli žito, brambory,
nikomu nic nechybí.

Kolem sebe toho vidíš,
jako každý jenom mlčíš,
i já přidám ruku k dílu,
ať nepřijdu na mizinu.

Co všechno se nabuduje,
prvního máje oslavuje.
Více masa mléka,
ať se více zbraní dělá.

Vlajky, hesla nad hlavou,
ulicemi davy jdou.
Křičí se a jásá,
vše jen fasáda.

Malé nízké lešení,
s tím fasáda se opraví.
Na lešení napíše se cedulka,
pozor padá omítka.

Rukávy si vyhrnu,
do práce se neženu.
A proto v každém obchodě,
slyšet je my nemáme.

Co nepokradlé, ostane,
pod pultem je schované.
I u řezníka řada velká,
z toho mála moc ti nedá.

V řadě stojím,
co dostanu, to já nevím.
Maso, kabanos,
nebývá ho nikdy dost.

Nešmakuje zemák suchý,
buchta kolem huby práší.
Fazola, to maso není,
a sladká rýže hrdlo dusí.

Celý týden masa není,
v pátek přiváží prase, voly,
čeká se, co přivezou.
Hurá, volí už tu jsou.

Oprava dolní školy
v květnu 1965

Za obětavou práci pro naše
děti věnuje M. N. V. 1965

STRÝCOVA

Po nocích ses toulala,
jiným radost dělala,
kolem tebe veselo,
a na povel tvůj se tančilo.

Nechala ses hladit, stískat
kolem tebe mohli výskat.
Když tě ke rtům přivinul,
jeho dech tě ovanul.

Vydělalas na cukr, sůl,
petrolej i ten lůj.
Šatečky, co děti nosí,
z tvých nočních toulek pocházejí.

Na to, co jsi prožila
nestačila by kniha.
Bývala jsi kráska hezká,
osamělá jsi tu dneska.

Před sebou tě dneska mám
když se na tě podívám,
strýc na světě dávno není,
v očích mých se slza třpytí.

Nikdo už tě starou nechce,
jen mé srdce po tobě teskne.
Pro mne velkou cenu jsi měla,
strýce a tety odchovala.

Muzikanty všude třeba
svátky, pohřby a i jména.
100 let jsi mu věrná byla,
jen s ním domů jsi chodívala.

Potlučená, lepená,
cínovaná děravá.
Dnes nikdo na tě nezatrúbí,
chtěli tě hodit, do starého haraburdí.

ROZUM

Byli lidi ve dvaceti,
tak jako já v padesáti.
V hlavě dobrý rozum měli,
do práce se nehrnuli.

Brzy se naučili říkat ne,
s mým ano dělám jen pro druhé.
Od rána do večera,
v kapse mívám tvrdý chleba.

S každým ano slovem,
domů chodím jenom zhrben.
Platidlo se vynalezlo,
děkovat by se už nemuselo.

Za slovo pámbu zaplať,
nemůžeš jít nakupovat.
Na ty díky zapomeň,
korunku si raději vem.

Povídali, ty jsi hodný,
ty jsi milý,
ty jsi dobrý,
ale já byl asi blbý.

Blbost vidět není,
netrápí tě, nebolí,
nevíš o ní,
vědí o ní sousedi.

Strýcové mi říkali,
seber rozum do hrsti!
Jak jej vzít do dlaně?
Už sů zedrané a děravé.

POMNÍK

Dávno se už zapomněli,
do pomníku vytesaní,
na fotce usměvaví,
padlí chlupci Bystřičani.

Před sebou život měli,
s nadšením bojovati chtěli.
Co jich čeká nevěděli,
s písni na rtech na vojnu odcházeli.

Jeden před svatbou byl,
druhý už se oženil,
a ten, co se zasnoubil,
naposled milou políbil.

Bláto, strach, vedro, zima,
bojovali za Františka,
ten ve Vídni v teple sedí,
rozum dává, plukům velí.

Z tváře zmizel úsměv mládí,
radostný zpěv slyšet není.
Rány v srdci, v duši mají,
v cizí zemi umírají.

Nikdo jim tam nedal sbohem,
jen čestný výstřel nad jejich hrobem,
tisíce padlých v dalekých krajinách,
nemají pomník, žijí ve vzpomínkách.

Domů se už nevrátili,
časem přejdou dlouhé roky,
milí, známí též odešli,
co v Bystřici jednou žili.

Bez všimnutí pomníku kráčím kolem,
uspěchán životním shonem.
Ale dnes zde stojím zamyšlen,
přemýšlím nad jejich smutným osudem.

MIKOLÁŠ

Co to dneska za doba,
nezná bratr sestru, sestra bratra,
má to tak být milý Bože?
Jeden druhému už nepomůže.

Střed světa, to jsem já,
co druhý pro mne znamená?
Dal bych kus kabátu svého?
Co utkán z hedvábí drahého?

Ten přece tolik stál,
a já jej v půli roztrhal?
Tuhá zima i sněh padá,
Mikoláš se dneska hledá.

Můžeš jít tisíc mil,
aniž bys se zastavil.
Mikoláš jel na koni,
dnes jezdí jen ferrari.

Až na konec světa běž,
už ho asi nenajdeš.
Mezi lidmi tady byl,
škoda, před pětseti lety žil.

Žítí skromně není lehké,
něco dát už je těžké.
Shod' ze sebe to těžké já,
jen dobrý skutek po tobě zůstává.

Kdyby na svět Ježíš přišel,
ani stáj by nenašel.
Kdyby dnes se narodil,
zmrznul by, zítřku by se nedožil?

Mikuklášku: ježíšek, to syn Boží a syn člověka,
spasitel budoucího věka, dožil by se zítřka rána.
I dnes se najde, kdo dům otevírá,
chleba podá a plášť rozprostírá.

NEZNÁMÝ

V Bystřici nekdo si
na to si pyšný?
Zajdi si do Lozy
nikdo, o tobě neví.

Na Lopeník veliký
tu široké údolí,
rozkřiž sa do dále
hej, já su tady.

Nikdo neodpoví,
človíčku ubohý,
jen ozvěna ti vrací.
Tvé smutné volání.

Půjdu já přes pole,
ke kostelu do Komně.
Co tu chceš, cizince?
Dívají sa po mně.

Bánove veliký,
známí mí z dětství,
chodils tu do školy,
před tisíciletí.

Žij skromně v Bystřici,
tady tě znají
a na pozdrav odpoví
šeci tví známí.

PRAVDA VÍTEŽÍ

Nad hradem vlajka visí,
vetkáno **PRAVDA VÍTEŽÍ**.
Duši mou lži dusí,
v Čechách pravdou nic není.

Denně zprávy hlásají,
jsme nejlepší,
kolem tebe lidi mlčí,
ale pravdou nic není.

Lži v srdci dusí, bolí,
pravda říci se nesmí.
Co se na vlajce třpytí,
tomu se dnes nevěří.

Pravdu křičel bych do světa,
strach dechu hrdlo svírá,
meč Damoklův nade mnou kývá,
bojím se i souseda.

I Jidáš svého pána zradí,
za malý denár dřavý.
Člověk ten se nepozmění,
ani po dvou tisíciletí.

Víra v pravdu v mojí duši,
skrývá se půl staletí,
druzí za mne rozhodují,
v srdci bezmocnost a nepraví.

Nic netrvá na věky věčně,
i Sověty jen dočasně,
a ta moje rodná země
do květu jarem rozkvetě.

Nad Prahou dál vlajka visí,
v bouři, větru, sněžení,
v záři slunce se zlatem třpytí,
vetkáno **PRAVDA VÍTEŽÍ**.

PROČ?

Proč žiji dneska já?
Když země miliony přikrývá.
Proč nepřijdu až za sto let?
Na to hledám odpověď.

Bylo mi pět, deset, padesát,
byl jsem to tehdy vůbec já?
Co tu dělám, proč tu jsem,
v tomto čase uvězněn.

Jdu správnou cestou?
Kráčím tmou?
Dělám to, co dělat mám?
Otázky si pokládám.

Hlavou myšlenky se rodí,
odpovědi na ně není.
Musím žít, jak pámbu dal,
o budoucnost se nestaral.

Tuto cestu,
mám jen jednu,
nevrátím se nikdy znovu,
nic si s sebou já nevezmu.

Je ten život jenom sen?
Budu jednou probuzen?
Nebo navždy zatracen?
Musím změnit tuto zem!

Sílou ruky rozumem,
kámen v polích rozdrcen,
strom v zahradě zasazen,
odejdu spokojen.

Co po sobě zanechám,
jiným radost udělám,
nedopřál jsem si někdy nic,
to dopřeje si můj dědic.

STVOŘENÍ

Bůh stvořil tuto zem,
ráj byl světem rozložen,
stvořil Adama
i Evu uklonoval ze žebra.

Hřích stromu jablíčka,
nedá jim spát do zítřka.
Zakázané vždycky chutí,
jako jiné bez příchuti.

Z ráje byli vyhnáni,
s Boží radou se slovy,
jděte světem, množte se,
zemi moji šlechtěte.

Potomci se do práce dali,
řeky, hory vyrovnali.
Stavěli i Babylony
a svět na díly rozdělili.

Zákony své si dali,
na desatero zapomněli.
Zvířata si zotročili,
i ptáci z lesů odletěli.

Zlato, stříbro, kamení
z hloubi země dolují.
K životu to třeba není,
jen druhým k závidění.

Po tisících letech se ukazuje,
koho vlastně vyhnal z ráje.
Takhle jim to nekázal,
nad světem zničeným by dnes
zaplakal.

Až člověk jednou ze Země zmizí,
ráj nastane na zemi
a ty Bože všemohoucí,
tvůj člověka s jinými geny.

KAMARÁD STANISLAV

Znám svět daleký,
přešel oceán široký,
nikde nebylo jako doma,
jako tady u nás pod horama.

Lidi mluví cizí řečí,
mají barvu jiné pleti.
Všude měl já kamarády,
co pomohou nebo se stratí.

Máš-li víc než jednoho,
tak už nemáš žádného.
Před tebou se, Staňo, skláním,
ty jsi mi byl život věrný.

Skok do hloubky pěti metrů,
na to třeba odvahy,
ten tebe nezlomil,
co druhý by nepřežil.

Tvého tátu režim zničil,
v těžbě uranu,
ponížení v sobě nosil,
dočkal se pádu režimu.

Mladá léta odešla,
úcta k tobě zůstala,
v bouři, větru jsi pevně stál,
ty jsi mě nikdy nezklamal.

HOSPODA

Formané, nádeníci, sedláci,
v šenku sedí v Bystřici.
Víno, pivo proudem teče,
i borovička v srdci hřeje.

Všem zachutná
jedna, druhá, desátá,
ruka hore, noha dupne,
kolénko už podlamuje.

Zpívá sa tu vesele,
jak u Fojtů na svatbě,
huba výská, zuby cení,
jak v Brodě o posvícení.

Rámusu to tady je
v tej bystrickéj hospodě.
Dluh sa píše na dveře,
platívá sa, až bude.

Pan hospodský ten dceru má,
zadek má jak malina.
I hospodská ráda vidí,
jak sa dcerka v kole točí.

Ani jednou neseďí,
kolem futer sa vrtí.
Při tanci sa vrtí, směje,
sukňů pěkně dluhy maže.

Hospodský mohl dluhy psát,
ale cérku měl za pult dát.
I když pivo točili celý den,
zadek jich dostal na buben.

SLIVOVÍČKA

Od Lopeníku vítr fouká,
v Korenovej sova houká.
V oknech hučí, taky bouchá.
Přijde zima, zase dlouhá.

Jablka v sadech dozrávají,
trnky v sudech přezrávají.
Z komínů kouř se valí,
samohonka tu se pálí.

V kamnách hoří,
slivovička domem voní.
Kotel dnem i nocí hučí,
jak před léty, tak i vloni.

Ráno, večer štamprlí,
doktory nám oddálí,
hřeje, léčí, rozum bystří,
na sobě to každý zjistí.

To už znal i děda můj,
ten měl taky rozum svůj.
Recept po něm táta zdědil,
proč bych na něm něco měnil.

Léta, roky osvědčený,
v dědině tak oblíbený.
Tak to je, bylo a bude,
že se u nás pálí všude.

Jarní vítr zimu odnese,
trnka znovu rozkveté.
Štamprli ke rtům jsem si přivinul,
bohudíky díky slivovici, nikdo u nás nezmrznul.

ŠTĚSTÍ

Peníze se tady točí,
karbaníci v Bystrici hrají.
Co jeden vyhrá, prohrá druhý.
Některý domů i bosý chodí.

Co oni umí, to já zkusím,
jednou štěstí mít musím.
Karty už jsou rozdané,
čekám jen na vyhrané.

O korunu hrají,
prohrají,
chci dvě koruny
i ty jdou mi z ruky.

O čtyři to ještě zkusím,
z deseti jednou vyhrát musím.
Prohra ještě nebolí,
v kapse už osm chybí.

Tolik dvakrát
už je šestnáct
revanš třicet dva,
i šedesát čtyři se prohrává.

Sto dvacet osm to dva dny dřiny,
díl 10. z mé otročiny
dvěstěpadesátšest už je dost
nehrají už pro radost.

Chtěl bych mít všechno zpět,
prohrávám už přes 500,
štěstí se donutí,
z 10. hry poslední.

Je prohraná,
1000. koruna,
co za to všechno mohlo být,
o tom můžu jenom snít.

Co štěstí je?
Plno práce poctivé!
V kapsi trochu peněz mít,
a štěstí může dojít.

MATKA

Život dala, porodila,
kolébala, přebalila.
Přivinula, pohladila,
poradila, rady dala.

Zamávala,
přivítala,
potěšila
o všechno se postarala.

Vychovala čtyři děti,
pohlídala čtyři vnuky,
potěšila i pravnuky,
udřela si pro nás ruky.

Na smrtelné posteli,
všichni jsme se starali.
Dával každý svoje rady,
ale na zdraví nepřidaly.

12 kuchařů jídlo zkazí,
v rodině trochu nedorozumění,
odchod tvůj, tvé uzdravení,
tělo tvé dnes v hrobě leží.

Bolest v srdci dneska mám,
opuštěný, už jsem sám.
Co já pro tebe udělal?
Nejraději bych se schoval.

PROBUZENÍ

Dny, týdny, roky jdou,
srdce ruce zeslábnou,
dodnes bylo vše až jednou,
žil jsem dny a noci temnou.

Život můj se zítřkem změní,
touha snů se uskuteční
a než se ráno rozední,
nad sebou se zamyslím.

Paprsek slunce hřející,
stín můj v prachu ležící,
do života probudí,
tíhu mého svědomí.

Zítra všechno udělám,
bohu díky zavolám,
že tady dneska ještě jsem,
matkou země pohoštěn.

Přání dávná si splním,
kolem sebe uklidím,
strom zasadím,
sliby dané dodržím.

Na hrob květy položím,
za hříchy se pomodlím,
o odpuštění poprosím,
jen dožít rána se musím.

TETIČKY

V Bystřici vyrůstám,
tetiček hodně mám,
kalhoty zašije,
tetička Vaculová Marie.

Trnčáky, pagáče,
vdolečky, koláče,
trubičky, milosti,
od tetičky Horňákové Vlasty.

Suším si botičky
u tetičky Urbančové Růženky.
A z vojanskéj třešničky
od tetičky Machalíčky.

Jablíčko utrhlé
u tetičky Večeřové,
a pohár studené vody
od tetičky vdovy.

Na kamnech vařená
polévka hrachová
s radostí dává
tetička Františka Machalová.

Oplatky u televize podá
tetička Božena Mahdalíková,
a často mě objímá
tetička Zálešáková.

Všechny i tetička Drozdová,
pro mě dobré slova má.
Já se jí divím,
nebo jí za dcerků chodím.

Od tetičky Guryčky
výchovný pohlavek
od tetičky Skočovské
zaslúženě na zadek.

V obchodě chválívá
jak všechno i mě z rána
Božena Matějčková.
a tá co vynadá, také kus pravdy má.

Měl je všechny tolik rád,
co já jim za to můžu dát.
Vzpomínku na ně mám,
i slzičku utírám.

Hluboko v srdci,
vzpomínky hřejí,
a šucky tetičky
sů pro mě dnes paní.

ZKŮŠENOSTI

Za korunu partyzánky,
cigarety dobré byly,
my je rádi neměli,
mazali nám kalhoty.

Ořechový, řepný list,
to je třeba rozdrobit,
Rudé právo k tomu třeba,
kouř už se k nebi zvedá.

Před sousedem schován jsem,
stojím tady za rohem,
ale vůně tabáku,
ta se šíří na dálku.

Bramborovou nať já pálím,
strýc se ptá a já šálím
Ale i ten sused staručký.
před léty byl mlad'učký.

Taky radu dává mně,
mé nohavice podváže,
já zkušenosti z mládí mám,
na kouření vzpomínám.

MLČENÍ

Není to lehké se tady postavit,
do očí nahlédnout a něco hovořit,
ve světě se toho, tolik moc řeklo,
lepší by bylo, kdyby se mlčelo.

Často se povídá,
co se nás netýká,
mlčíš a nasloucháš,
k tomu nic neříkáš.

V hlavě máš myšlenky,
ty nikdo nevidí,
co to ten blábolí?
Až srdéčko zabolí.

Chce ti jen dobře,
říká, co jemu pasuje,
a do tvé duše,
něco ti vnucuje.

Nechci nic poslouchat,
k tomu nic neříkat,
zde mlčím a stojím,
aspoň nic nezkazím.

Potlesk bych nechtěl mít,
ani o trochu víc,
často se tleskalo,
za vůbec nic.

PRVNÍ LÁSKA

Hezkou dceru má,
tetička souseda,
jenom se diví,
kdo za ní chodí.

Chlapec od sousedů,
přes jednu zahradu,
na ni se usmívá,
modrýma očima.

Jak srdce dostati,
a pohled získati,
jednou ji políbím,
v postýlce se modlím.

Aby z toho nic nebylo,
po Bystřici nic nešeptalo.
Vždyť je mladá,
ještě ani dvanáct nemá.

Před domkem si často sedí,
jenom do svých knížek hledí,
a tetička mi povídali,
musíš počkat do dvaceti.

Také jsme mladí byli,
na zázraky čekávali,
svatbu měli ve dvaceti,
ale v osmnácti kolébali.

VĚNO

Pacholka dělal strýček Jan,
než si tetičku Etelku vzal.
Aby sa z chudoby ven dostal,
od rána do noci, na cizím pracoval.

Ať sa snažil sebevíc,
z dřiny neměl nikdy nic.
Stačilo jen na přežití,
ráno musel znovu jít.

Etelka Vachotů,
ta z rodu sedláků,
tisíce talérů z výbavů,
nese si z domu.

K tomu sa přidala
v podílu kráčina,
ale bez věna,
svatba by nebyla.

Sestra od Johana,
pohledná děvčina,
a že v domě chudoba,
do světa odešla.

Z podílu Etelky,
cesta do Argentiny,
a za ty tolary,
děkuje bratrovi.

Po život vyčítá,
tetička Etelka,
že cesta daleká,
sa platila z jejího věna.

Těžko sa žije,
v daleké cizině,
sestra od Johana dopisy psávala,
ale na cestu zpět, nikdy už neměla.

Odešlo z Bystřice na stovky lidí,
do světa vyvezli i svoje rody.
Na domov v cizině vzpomínali,
v Bystřici lepší život by měli.

KAM PATŘÍM

Na svět sem sa neprosil,
z lásky táty mámy tady byl.
A dostal sem do vínku,
dobré i zlé v jednu rovinku.

Být první není lehké,
být dole je taky těžké.
Nahoře je nejtěžší,
který se tam udrží.

Kdo nic nemá, nespává,
i bohatý strachu má.
Ať se ti dva pořád trápí,
nebudou mít nikdy stání.

V tichosti já budu žít,
spokojenost v duši mít.
Zůstanu si ve středu,
trápit starosti mě nebudú.

Až užicu odevzdám,
nikomu nic nenechám.
Budou ctít mne po smrti,
v dobrém na mne vzpomínati.

RADY STRÝČA LOJZI

Strýc Lojza mně povídá,
do života radu dá.
Nebud' blbý,
po světě jich dost už chodí.

Za zády sa o mně mluví,
ten je ale blbý.
Odpovím mu na to zas,
blbne každý, jeden tiše, druhý nahlas.

Blbec a peníze
jsou brzy na mizině.
Já korunky v kapse mám,
na řeči druhých nic nedám.

Jedna o druhou zacinká,
ej ten asi rozum má.
Kdybych v kapse sama byla,
nikdy bych mu necinkala.

Všichni jsme chytrí,
jeden v pondělí,
v úterý druhý
a po roce i blbí.

KAPKA ROSY V KAPRADÍ

Tisíce světél velkoměsta,
neony na nebi zářící,
kameny vydlážděná cesta,
člověk toho toužící.

Výlohy, okna upravená,
hedvábím, zlatem zdobená,
dnešním dnem se mi splní,
sen z dětství vytoužený.

Bota o chodník zakopává,
na beton mé tělo padá,
dav jdoucích kolem spěchá,
ruku nikdo nepodá.

V ulicích opuštěný,
dechem města zmámený,
pozdravit chci jdoucí lidi,
nikdo o něj nestojí.

Ach, vesničko milovaná,
touhou snů mých opuštěná,
tam jeden soused usměvavý,
tisíc cizích vynahradí.

Tam na nebi hvězdy svítí,
chodník v dešti blátivý,
kohout den od noci dělí,
i polní růže zavoní.

Les podzimní,
do zlata zbarvený,
kde kapka rosy v kapradí,
tisíce světél nahradí.

Krásou v dáli město září,
láká úspěch pohodlí,
pozlátka před seškrábnutím,
často jenom oslní.

Odkud sem došel, to já nevím,
Kam odejdu až se stratím?
Do vesmíru sa asi vrátím,
a pánu Bohu účty složím.

Spočítá mě dobré, zlé,
co sem dělal a co né.
Do posledního na světě,
očička nepřizmurne.

Nemosím si já brát účty,
vepsané sú na duši,
od mojého počínání,
do posledního pomazání.

Dělal sem co sem dělat musel,
srdcem svým k tomu byl nucen,
sváděli mě čertík i s Luciferem,
správnou cestu sem vždy našel.

Dál ostanu jaký su,
já už jiný nebudu,
a než odevzdám užicu
aj nademňů sa zasmějú.

AJ JÁ, JAJAJAJAJAJAJA JOT

Chtěl jsem mít lopatečku,
hrávat se s ní na písečku,
z jasana hokeječku
aj brusličky na kličku.

Nožík Franty Petráše,
pistol Miloše Kováře,
kovadlinu mistra Střelce,
aj mincíř Franty Guryče.

Čagan pošťáka Metoše,
šimle koně Svatoše,
karty Jánoše i Gajdoše
aj promítačku Urbance.

Ve škole mít jedničku,
psací pero i tuštičku,
do žákovské pochvalu
učitelky Korčekovů, Weiserovů s Krajčovů.

Harmoniku Lubomíra Machali,
hlas Cyrila Chovanca,
zpěv Josefa Bujáčka
aj spolehlivost Kňazavčíka.

Na hřišti rybička
brankáře Paníčka,
klička ala Motyčka,
Vacule aj Bujáčka.

Kníra turka na retu,
černý kámen v prstenu,
vázanku pod bradu
aj zlatý retaz na ruku.

Na výložce hvězdičku,
vzorný voják na prsu,
brigádýrku na hlavu
aj v terču mít desítku.

Boty pána Helepána,
špacírku lesníka Mikšíka,
kopačky od Ludvy Berca
aj silu Čhvíli Josefa.

Buben pana Puhara,
tatron Jaroslava Horňáka,
kožeňák strýca Jana
aj faječku Vavrýna.

Radost Míry Bujáčka,
rozum učitele Beníčka,
klobásku Machalíka
aj slivovicu Rudolfa Horňáka.

Šiltovnicu strýca Lojzy,
trumpetu od strejdy Ferdy,
hrabat autem šutr z cesty
aj klíček v kapse od chaloupky.

Chudobinec Hodulíka,
velkou vilu Uherka,
řebřík, kýbl malíře Drozda
aj verpánek Gavendy Josefa.

Kulovnicu od Korčeka,
televizor Mahdalíka,
mětr, hoblík od Baránka
aj žufan, kelňu tatíčka.

Čistit boty v New Yorku,
vystrojen být v kožichu,
v kapse mít dolar, marku
aj na plešince paruku.

Chtěl jsem všechno,
že nic nemám se mně zdálo,
v hlavě se mně rozsvítilo,
k životu stačí tak málo.

Ve světě se mně vedlo špatně,
ale až jednou mi dobře bude,
kostel postavím v Bercových humně
a dnes stojí na hřbitově.

Na pohřbu jen věneček z trní,
u hrobu jen málo lidí
a stačit bude na věky
jedenkrát na dva metry.

ZVÍŘÁTKA

Od svého tatínka,
učí se poznávat zvířátka,
Karinka a Deniska,
tatínek všechno umí, všechno zná.

Dobytěk pitomý,
jenom čumí,
nic nevidí,
nic neslyší.

Husa blbá,
kráva hloupá,
opice pomalá,
koza namyšlená.

Tele bláznivý,
prase špinavý,
vůl divoký,
slon neohrabaný.

Bože Ty jsi všemohoucí,
stvořil jsi svět překrásný,
proč jsi dělal také chyby,
u zvířátek stvoření.

Nedělal já žádné chyby,
podívej se do přírody,
jsou to božská stvoření,
krásnějšího nic není.

Z děvčátek dneska ženy,
zvířátka už poznají,
někdy taky na dálnici,
z dětství krávy, voly potkávají.

PISEŇ

Lidi zlatí, lidi milí
pomozte mi z této tíly,
co život na mně naskládá
a co já všechno nadržím.
Váhu nosím na ramenou,
nohy se mě podlamují,
nechci už jen krokem jít,
bez starosti chtěl bych žít.
Ať jsem se snažil sebe víc,
vždy se našel, kdo měl víc,
rozený su u NE-ZDE-NIC,
a dneska nechci vůbec nic.
Zlato, stříbro, kamení,
a to se ke mě nehodí,
v přírodě se všechno třpytí,
ta mě všechno vynahradí.
Chci tančit, zpívat a se smát,
a ne jen stále ehřapovat,
chtěl jsem všechno a měl málo,
dnes mám kolem nadržáno.
Přicházím já lidé k Vám
spých Vám to všechno dál,
ber si každý, ber si málo,
spý/Tě to nezlomilo.
Budu žít ve skromnosti,
budu mít víc radosti,
půjdu domů si zavýskám,
a tuto píseň zazpívám.

Handwritten notes in cursive script:
Gdy už jsem se snažil sebe víc,
vždy se našel, kdo měl víc,
rozený su u NE-ZDE-NIC,
a dneska nechci vůbec nic.
Zlato, stříbro, kamení,
a to se ke mě nehodí,
v přírodě se všechno třpytí,
ta mě všechno vynahradí.
Chci tančit, zpívat a se smát,
a ne jen stále ehřapovat,
chtěl jsem všechno a měl málo,
dnes mám kolem nadržáno.
Přicházím já lidé k Vám
spých Vám to všechno dál,
ber si každý, ber si málo,
spý/Tě to nezlomilo.
Budu žít ve skromnosti,
budu mít víc radosti,
půjdu domů si zavýskám,
a tuto píseň zazpívám.

UTRPENÍ

Bože dals nám dráčky, křídla,
rohy, zoubky a kopýtka,
dneska nám nic není třeba,
člověk rozumný se o nás stará.

Cestou první a poslední,
prasátko sluníčko uvidí,
ležel do dnes na kamení,
hormonama krmený.

Řemeny opoutaný,
koníček osedlaný,
zná pole, lesy, dostihy,
vůz, bič a ostruhy.

Do husičky ve stodole,
kukuřička se sype,
a v kačence krejcar měděný,
na zlatku se promění.

Kanárek nelétá,
smutnou píseň si zpívá,
klec je pro mě malinká,
Bože nacos nám dal křídélka.

Vajíčko od slepičky
z hnízda : „ DÍŇ A na 4 „
a kohoutek se na grilu točí,
rybí moučkou živený.

Kravička u hranta,
na sobě kus řetěza,
čekala na býčka,
přivedli jí doktora.

Neslyším nárek zpěvu
nevidím kroužek na řetězu
cítím jenom vůni špeku
co mi chutná na jazyku.

Kožíšky z norka, lišky,
přes ramena hozený,
o svátcích se jenom nosí,
a člověk na to pyšný, hrdý, rozumný.

KORENOVÁ

Rebreháky a Kriváky
drnčija aj rebriňáky
přes balvany a výmoly
plno revu hore drahy.

Bože pomoz pri hašení,
korenová dneska horí
semenkárky tetičky
hasíja vodů z Bystřičky.

Musíme hasit korenky,
co prinášajů korunky,
pane Bože pošli mraky,
na trh jdeme zítra taky.

Nech máme co do noše,
zítra v Brně, v Brodě do koše,
stojíme tam za stolem,
modlíme sa každý den.

Aby nám Bůh chleba dal,
moc zákazníků nám poslal,
kupte korení kuchyňské,
aj byliny Bystrické.

Chlapi v hospodě u Guryčů,
čekajů co bylinkárky donesů,
jedna více druhá málo,
jak kteréj je požehnáno.

Chleba všude o dvou kůrkách,
málo u nás ve stodůlkách,
často mléko, zemák v šupkách,
foroty není dost na komůrkách.

MUŽÍČEK

Pre seba by som ho já chtěla,
od rána až do večera
mosí byt tichučký,
poslušný a hodňoučký.

Chodit mosí vystrojený,
zlatom, striebrom ovešaný,
botky, puky, pyglovaný,
něsmě kukat na ženy.

Šenku sa vyhýbat',
pálenku nehladat',
iba sa usmievat',
a v postielce pokoj dat'.

Při hokeju něvrieskat',
za loptů niebehat',
chalupku zpravovat',
o všetko sa postarat'.

Kupit cipáložky za nožičku,
aj klobúčik na hlavičku,
prstienok na ručičku,
priviesť ma aj k oltářičku.

Zajdi dievča k pekárovi,
povec, čo Ťa v srdci bolí,
priněs mu šohaja miery,
on na cestu Ti zamiesí.

Pod peců zakůrý
frajara Ti vytvorý
len nech ci ho nepřipálí
mosí ostať lahodný.

Taký chalan sa ťažko pečie
dobrý je len keď vyjdě z pece,
za try dni Ti zostárně
a po týždni něšmakuje.

Dievča zober muža aký je
buděž sa mať dobre, někdy aj zle
tak to má byť na svetě
iba len keď slnko sviati, nie je dobre.

PRAVÉ TETIČKY

Podhorácká Andulko, až dneska Vám děkuji,
za dobré jelítko co jste mě vždy daly,
tetičko Etelko často Vás spomínám,
dostal jsem jabůčko k mojim narozeninám.

Nováková Františko stále Vás vidím,
s barevným vajíčkem k Velikonocím,
Velecká ILONKO Váš pomeranč vánoční,
je to tak dávno, ještě dnes mi voní.

Vítková Anežko nejstarší ze všech,
přineslas cukříček ze Slovenska do Čech,
k radosti stačilo vždycky tak málo
a moje srdíčko v očích se smálo.

Vy pravé tetičky své děti jste měly,
ale na horním konci, rodinu nikdy nezapomněly,
prýč je půl století a Vy se mnou tady,
žijete na věky v mém vděčném srdci.

NEDOKONČENÁ

Již v dětských snech, láska vídal Tě,
tak něžně jsem o tobě snil,
do rána probouzel se zklamaně,
přál si aby ten den se zastavil.

Se sny přibývají léta,
a já stále mladým chtěl bych být,
hlava stříbrem pomalu prokvétá,
těžké je se s dětstvím rozloučit.

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

Poslední den přijde jednou,
vzpomenu na lásku nevinou,
na pokraji ráje čekej a stůj,
k Bohu vracet se bude paprsek můj.

Půjdem spolu cestou věčnou,
ponesu Tě na rukou,
práh věčnosti překročí s Tebou
a andělé, hvězdy nám rozžehnou.

PSÁNO ROKU 1968

JOSEF

Zrodil jsem se v Bystřici
v Bánově mě pokřtili,
Josef na rodný list psali,
všichni k tomu něco přidali.

Jožinka přebalili,
Jožinečka krmili,
Jožánek šel do školy,
děti na Josefa volali.

Joža šel do učení,
Joži lásky šeptají,
Jožko su já za regrůta,
za vojáka už jsem Pepa.

Pepo půjč mi bůra,
Pěpčo pětku,
jednu pajsku Pepíku,
Litr Ty můj milej Pepánku.

Jožo dvacku,
Jožine stovku,
pětistovku Jožinku,
tisícovku Jozífku.

Nemáš to lehké Jozefe,
tolik jmen mít na světě,
víš hned co chců od Tebe,
Jozífku, Jožinku, Jožko, Jožine.

Hele vole, já mám rozum a Ty prachy,
Hele vole dejme se mi dohromady
Hele vole setkáme se za dva roky
Hele vole Ty dostaneš rozum a já Tvý prachy.

AVGUST 68

Krásné bylo moje mládí
s rudým šátkem na krku,
na světě nikde lepší není,
psával já do sešitu.

Brigáda na sobotu,
mít železnou nedělu,
železo pro ocelárnu,
na tanky ludom dřinu.

Učili mně láska k vlasti,
to dar je největší,
pro ni musíš život dáti,
když země je v nebezpečí.

V Počernicích za vojáčka,
na výložce PT-páčka,
znak to nespolehlivý,
pro ty, co v cizině rodinu mají.

Pod vlajkou v ruce samopal,
věrnost vlasti přísahal,
po Čechách kasárna maloval,
kde nováček holub narukoval.

Bohušek, Vrága z Havřic u Brodu,
sloužil se mňů po celů dobu,
i za čtyřicet odešlých roků,
rád si na něho vzpomenu.

Praha, Hradec, Pošumaví,
Varnsdorf, Tábor, Klatovy,
Krumlov, Bor, Sever, Ústí,
Budějovice, Domažlice, Semily.

Rok na vojně velmi dlouho,
po zimě přijde Pražské jaro,
s duší mou se něco stalo,
co srdce mé dodnes nepoznalo.

Praha rozkvetlá,
vlast štěstím opojená,
od Popradu do Rozvadova,
ale jenom do léta.

Komunismus s lidskou tváří,
o nás se ve světě mluví,
cizí země světa fandí,
bratr tiše meče brousí.

U rozhlasu Muzea
létá včelka z železa,
květ jara si nehledá,
na fasády si sedá.

Šikmoocí vojáci
se samopaly na spoušti,
v řadách stojí s bajonety,
v očích strach a nevědomí.

Přes Jiřák tank obrněný,
zatlé pěsti bezbranný,
lehnu pod tank s mojí hrudí
a tank nademňů sa zastaví.

Stará žena mě z pod tanku tahá
„Je tě škoda vojákku.
Život na tě v dáli čeká,
zarmoutil bys jen matku.“

V okolí granáty leží,
nesu jeden v podpaží,
rudé tanky, vozy hoří,
kolem mrtví, ranění.

Padám k zemi,
granáty se kutálí,
noha, ruka krvácí,
do Vršovic mě odváží.

Chtěl já za vlast život dát,
pro druhé se obětovat,
pouta okov ze sebe stráž,
už přes třicet let jsem mohl v hrobě spát.

Každému dnu dneska vděčím,
denně si uvědomím
jítí dál dnes světem krásným,
to dar je největší.

SVATBA

Táto ženit bych se chtěl,
na zítřek zapomněl,
na budoucnost nemyslel
a co vydělal rozházel.

Rozumím si s mojí kočkou
u Karlštejnu rozenou,
takovou chci, žádnou jinou,
ta má plno rozumu.

Ty jsi makal v sobotu,
noci dřel u verpánku,
uhlí nosils na banku,
vysol je teď na svatbu.

Chci se míti ve dvaceti,
tak jako ty v padesáti,
koukej, dneska taká doba je,
jen volí chodí do práce.

Na ty prachy propocený
někdo jiný fachčit musí,
na co já mám rodiče,
starejte se, chtěli jste mě.

Na bejvák peníze
vysolil jsi veliké,
ale Řecko, Francii,
to se jen tak nevidí.

I to fáro, co jsi dal,
to já včera rozfl ákal,
blbej strom mi v cestě stál,
já s autem pole přeoral.

To bylo hustý
při předjíždění,
krávy, volí mávali,
na hlavu si ťukají.

Chtěl bych míti tři sta hostů
v Grandu hotelu,
večer už jen malou stovku,
na Vltavě v parníku.

Pražáci ti koukat budou,
jak končí pojedou,
vod Orloje k Václaváku
k oltáři nás povevou.

Rodinu máme velmi hustou,
dvanáct vepřů zapíchnou.
To je krásné ty můj synku,
kde shrábnout tučet řezníků?

Dnes ouřada dává poučení,
z tři sta lidí tu osm sedí,
nevěsta na ženicha hledí,
ženich šaty půjčený.

Svatba v hospodě na rohu,
pozvali mě ke stolu,
na zašpiněném ubrusu
menu a šest knedlíků.

Jde se domů,
táta, vyžehlí útratu,
manželé ještě ostanú
dávat sbohem vrchnímu.

Kde zadarmo něco dají,
tam je plno kumpánů,
za pivečko, štamprlu,
dál všichni dobro vynšují.

Do noci se oslavuje,
po stolech fl ašky prázdné
a hospodský se v duchu směje,
neví, že jsou kapsy prázdné.

Nevěsta v hospodě,
ženich létá po Praze,
v okolí všem známý je,
prachy nikdo nevytahuje.

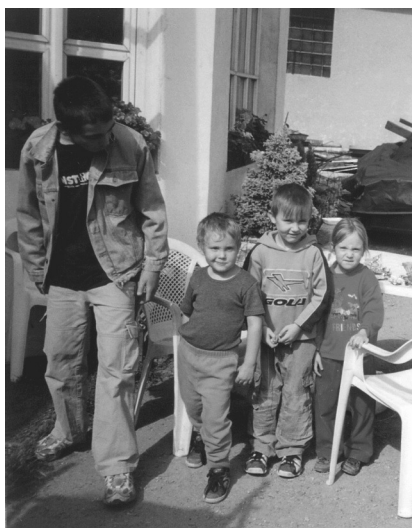
Matka přijde
novů útratu podpíše,
zaplatí to, až bude,
co od huby si odtrhne.

Synku, prosím, probud' se,
žítí takto to dál nejde,
starej se sám o sebe,
uživí tě tvé ruce.

Vem si příklad z přírody,
ptáčka, pejska, kočičky,
i ty děti vychovali
a do života připravili.

Z hnízdečka odletí,
o sebe se starají,
a i ty můj milý drahý ptáčku
starej se sám, co dostat do zobáčku.

Po deseti letech synku milý,
klekám před tebou na všechny čtyři,
lepšího táty na světě není,
co stará se sám o čtyři děti.

STUDÁNKA

Studánko u pitné vody,
přicházím k tobě o Velké noci,
přikrývá tě plno smetí,
ruka má tě uklidí.

Pozastaví se tady lidi,
odpad rádi vyhodí
pocestní z daleké prahy,
Brna, Aše, Ostravy.

Vždycky jsi mě uvítala,
žízeň mou jsi uhasila,
tělo mé jsi osvěžila,
v dětství, mládí a i dneska.

Často jsem u tebe stál,
do dlaní vodu nabíral,
kapky vody se tříštily,
na diamanty a křišťály,

Všechno ti já dneska vracím,
krásou tebe opantlím,
dluhy své ti oplatím,
i kolem jedoucí potěším.

Děkuji za pohoštění,
tady doma v rodném kraji,
není také studánky,
jak pod Lopeníkem v Bystřici.

DĚDICTVÍ

Jen křížek od matky na čele,
více mi dát nemože,
sama mám já ruce prázdné,
na nich jen mozoly udřené.

Synku, více dát ti nemožu,
jen požehnání na cestu,
víra světem necht' tě chrání,
toť všechno moje bohatství.

Já tě vychovala,
chléb od úst často odepřela,
Otčenáš tě naučila,
to bohatství tvé je do života.

Bůh Tě světem doprovodí,
bdí nad tebou dnem i nocí,
ruce svoje denně sepni
a nad slovy Otčenáš se zamysli:

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěceno jméno tvé,
přijď království tvé,
buď vůle tvá,
jako v nebi tak i na zemi,
chléb náš vezdejší dej nám dnes
a odpusť nám naše viny,
jakož i my odpouštíme našim viníkům
a neuveď nás v pokušení,
ale zbav nás ode všeho zlého Amen.

Všechny cesty někde končí,
vydlážděná i polní,
ale cesta hore k nebi,
otvřená vždy je ti.

Ve světě se už nemodlí,
na desatero nevěří,
zemi vladnou ateisti,
ti Otčenáš neumí.

Všechny cesty někde končí, vydlážděná i polní,
i tobě někdy uzavřeny, jedna otevřená vždy k nebi.
Nedej si vzít víru v Boha, paprsek vesmírný se v tobě skrývá,
to klíč Petra do vesmíra, ten brány hvězdné ti otvírá.

GENERÁL

Přes Rasovů do Komně,
voják pevným krokem jde,
na ramenou hvězdy září,
jak rudá hvězda na oltáři.

Rozneslo se vesnicí,
generál je v Bystřici,
někdo hlídku zavolal,
po okolí se už hledal.

Odseděl si dva roky,
z generála vojáčka zas зробili
dál světem se toulával,
často v chládku sedával.

Přijde jednou k tetičce,
aj konvalinku přinese,
na Václaváku zakoupené,
u Orloje už rozkvetené.

Přináším Vám konvalinku,
z podháje od sedmi bratrů,
z pod Lopeníku z Bystřice,
u zelníček vyrostlé.

Mám aj čerstvé vajíčka,
co snesla Bystřická slepička,
jenom jednu chybu měly,
s razítkem 3. třídy byly.

Tetičko pošťajte dvě padesátky,
nemám co dat do huby,
tetička hmátne po šrajtofl i,
stovečku nevidí.

ZAJÍČEK PLECHOVÝ

Zajíčku můj plechový,
rok ve skříni schovaný,
vytáhnu tě k velké noci,
čokoláda tě zaplní.

Mašličkou tě ozdobím,
srdce dětí potěším,
radost má i dospělí,
na velikonoční pondělí.

Dneska zajíčky s kraslicemi,
v ruce držím v náručí,
přijdou ke mě lidi z dále,
zajíčky tu uvidí.

Pozlátko se do koše hodí,
čokoláda do huby,
rok budeš zase uschovaný,
můj zajíčku plechový.

Nesedíte v králikárně,
slunce na vás nepraží,
zima ta vám neublíží,
moji zajícci plechovi.

BYSTRICKASUANINA

byuadobadajnechleba
damtychrusta,
deceklplnakomora,
avdomeckuchudoba.
zeczypostelnemaju
zpavaseajzapecu,
kdesachlebaopeka,
tamsenanoculeha.
oknamaue,
futrauske,
stropiniske,
spajskiprazne.
nenimocconasebe,
gatesuajzauatane,
skrbaleodrane,
arukizedrate.
byvaliajtakovi
cochlebazesuaninumyvaly
ajkuobaskakolemvony
nenichutedoučeny.
jizatododnesnemozu
zeneumymcestynu,
satomosesuanina,
zedohuavineslipysmena.
vskolebylde dablby
takjakjedennebodruhy
dostalrozumazvedvaceti
mahododnespodcepici

DO SVĚTA

Do světa se vydám,
pět dolarů, dvacet marek v kapse mám,
naposled rodičům, sestrám, bratru zamávám,
kdy se vrátím, to jen osud zná.

Praha-Brno-Bratislava,
přes Budapešť do Sarajeva,
cestou už chci zbohatnout,
v krabičkách tou lehkou hrou.

Dvacet marek prohrají,
jen dva dolary mi zůstaly,
a koruny schované v cibuli,
při pohledu očí mi zaslzí.

Dubrovník, Hvar ostrov zelený,
škála a miliony kamení,
Češi jsou tu vítání,
a já tu sám jediný.

Poznávám tu Švýcarku,
daruje mi sto franků,
bez peněz bych zůstal tady,
a dnes bojoval za Chorvaty-Srby.

Tramvajáckou košilu
český lev na opasku,
lidi myslí, že jsem tajný,
co dává pozor na turisty.

Uprchají jedni, druzí,
já čekám na den poslední,
na Konzulát jdu Italský,
a potkávám zde dvě Slovenky.

Přijde Marta, Darina,
i s dítětem Renata,
v kufru výšivky i žehlička,
to výbava do světa celičká.

Jdeme spolu na západ,
nocleh nikdo nechtěl dát,
uprchlíky lidi vidí,
co se plíží ke hranici.

Noc temná od večera,
daleko bude dnes do rána,
na ramenou dítě Renata,
v pravé ruce kufr, v druhé dýka.

V dáli vidět slunce horizontu,
to zář je města TERSTU,
kompas cesty západu,
únavou sedáme na příkopu.

Zběrné auto Karabinierů,
odvezou nás do lágru,
Patriciano-město uprchlíků
co utíkají z východu.

Holčička ještě malá,
u chleba se zrána ptala,
„něpojděm já do lesíčka,
aj keď so mnou budě má matička“

Tisíce to osudů,
dobrých špatných dobrodruhů,
jsou tady i takový,
co chtějí střílet černochoy,

Moc jsem toho nevlastnil,
vypral, na šnůru pověsil,
za hodinu, poslední ztratil,
zloděj na tom asi horší byl.

Z cizineckých legií,
z Afriky se vraceli,
nové jména si dali,
aby nový život začali.

Po měsících tábor přeplněný,
zítra transport do KAPUI,
dál do Ameriky, Austrálie,
Švédska nebo Kanady.

V kapse poslední dolar mám,
na sebe si ho posílám,
český pas na vybrání dostal,
a s ním dál do světa utíkal.

Z rána kufr přes mříže,
za mnou lágr oстане,
s kamarádem Honzou Linkem v polích spíme,
na kukuřici ustéláme, kukuřici přikrýváme.

Benátky-Brixen-Toríno,
Bolzano-Stercing-Vipiteno,
Alpy-Průsmyk-Brenero,
v sandalkách a všechno už mě bolelo.

Farář David Hoffman ruku podal,
že nás kousek cesty vzal,
i požehnání na cestu dal,
a mně v srdci vděk ostal.

Innsbruck-Haiming-Tirol,
Seefeld-Garmisch-Bavory,
celníci nás chytili,
do vězení jsme museli.

Přes Mnichov-Nürnberg do Zirndorfa,
potkám Františka Matějčíka,
v cizí zemi Bystřičana?
Jak když potkáš svého bratra.

Světlem cestou hladový,
kuřátko mě zaplatí,
a než se na stůl položí,
i s kostičkami zmizí.

Sny emigrantů v noci těžké,
utíkáme přes hranice,
se strachem se probouzíme,
klidu v duši nenajdeme.

Tisíc let od domova,
po rodném kraji v srdci touha,
za dvacet let železná opona se zvedá,
a přivítá mě už jen bratr, sestry a moje matka.

PO SVĚTĚ

Maria Terezia
Bystričanom právo dala
chodit s nošů do světa,
daleko do okresu.

Datum mého narození nikdo neví,
za Rakůska mňa porodili,
do ubrusu zabalili,
ten do vínku enom dali.

Na zádech sem ťa nosila,
na stoly pokládala,
bylinkama zdobila,
na zákazníky čekala.

Na hlavě mám šatečku,
na nožičkách krabačku,
ve fěrtůšku se sebů
slivovičku bystricků.

Ludé kolem chodíja,
mému kroju sa divíja:
„Odkad ste tetičko prišla?
Z Bystrice od Lopenika!“

Od pondělka do pátku,
od jara do podzimku,
stála sem tu u stolu,
za korunku pár halérů.

Patřila sem k tomu městu,
jak náměstí s radniců,
ale já tu doma nejsu,
v Bystrici mám rodinku.

Majorán, list bobkový,
zázvor, nové korení
a nejjeden domek Bystrický
z papriky je stavjaný.

S ubrusem já poslední,
děkuju za šecky Bystričany,
královně Marii Terezii
za 200 let po světě s nošů chodení .

Pro paní Guryčovou rozenou Nováková

SKROMNÁ PŘÁNÍ

Přinést kosu,
ze západu,
z Tirol Innsbrucku,
matky rodné vísky Haimingu.

Babička ju koupila,
matka domů přinesla,
tatínka rozradovala,
když sa do Bystrice dostala.

Za ranní rosy trávu kosí,
na Podlůčí u skály,
snopy, kopky i provříslí
v Korenovej na kraji.

Zlatý kohout sa na ní třpytí,
znak kvality oceli,
hrdě tebe domů nosí
na ramenou na pleci.

Od jara do podzimu
kuje ťa o kovádku,
ostří zkouší na ruku,
v podzim zavěsí tě na trnku.

Jsi bílá - sněží,
mokrá - prší,
studená - mrazí,
matná mlží.

Černá - v noci,
teplá - v slunci.
Trnka prázdná,
kosa ukradená.

Zloděj kosu odnáší
s těžkým hříchem na duši
a zubatá radostí zuby cení,
že si svou kosu neotupí.

Ty sis sám kosu přinesl,
vzal sis ji i do hrobu,
chyt' mě pěkně za ruku,
já do pekla tě odvedu.

SESTRY

Na východě kaťuše hrají,
v Haimingu slyšet zvon barokní,
okolí Tyrolské hory,
sestry se zde narodí.

U kolébky mateřské řeči,
o ptáčku, co pozdrav přináší,
ze vzdálených cizích zemí,
matka zpívá dětem v náručí.

U ňader při kojení,
píseň, se do srdce přenáší,
a hluboko do paměti,
zpěv matky se zanáší.

Země otce vzdálená,
kde domov můj se v Čechách zpívá,
do ciziny s ním odchází žena,
na zádech uzlů s dvěma dětma.

Nerozumí této řeči,
co mluví se v okolí,
ale za dva krátké roky,
řeč otce se naučí.

Šedesát let život běží,
v srdci přání životní,
slyšet ještě jednou zvony,
vidět Alpy, kostel barokní.

Půlnoční zvony
sestry Marii a Annu probouzí
a píseň matky z kolébání
do paměti se navrací.

O ptáčku co si píseň zpívá,
co přináší pozdrav z daleka,
slova dávno zapomnělá,
co v kolébce tak často slyšela.

I já jsem pozdrav přinesla,
ze země, kde matka život prožila,
Tyrolskou hlínu přinese jí moje ruka,
aby rodná zem matko, Tvůj hrob v cizině přikryla.

NAUČIL MĚ TATÍČEK

Otčenáš se pomodlit,
stromek zaštípit,
polenko rozštípit,
ve sporáku zatopit.

Kriváček nabrúsit,
krajíček ukrojit,
hřebíček rozžhavit,
mlýn nad járkem postavit.

Z brímovej kůrečky,
vyřezat lodičky,
do světa plavaly,
po Bystřičce k Dunaji.

Paličku uřezat,
o sebe naklepat,
píšťalku vyřezat,
s radosti zapískat.

Průtí natrhat
korbáček uplétat,
koledy zazpívat,
aj tichučko nadávat.

Staršího uctívat,
za dobro děkovat,
u kříže přežehnat,
a všechny žít nechat.

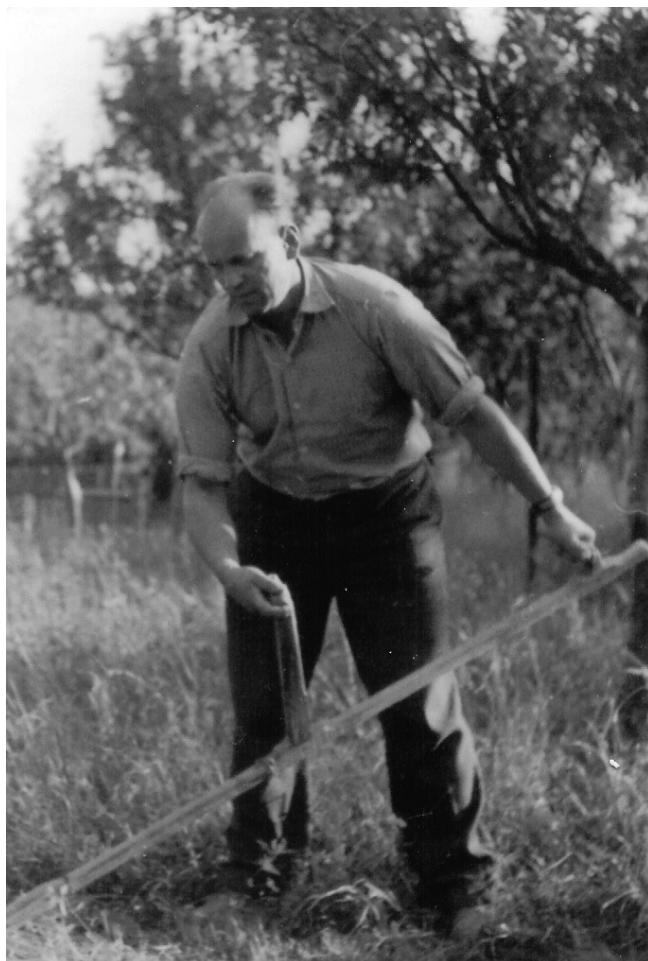
Zahradu překopat,
obilí zasévat,
zemáky vykopat,
a na zimu uschovat.

Dnes tatíčku nejsi mezi námi,
Tvé rady životem nás provázely,
moudřejšího na světě není,
co do života dal poučení.

Dvě kůrky má každý chleba,
jedna černá druhá bílá,
u mandelku sa dobře sbírá,
a zadarmo nikdo nic nedá.

Ruka Tvá mně pohladila,
od vápna, cihel popraskaná,
pro mě vždycky jemná byla,
teplo lásky a něhy dala.

Odpusť Ty drahý tatíčku,
dnes tu stojím u hrobu,
až za hrob cítit Tvoji lásku,
a já nebyl Ti ani na pohřbu.

POŘEKADLA

Na svém domku mám cedulku,
psáno na ní od pravěku,
na každém šprochu, pravdy trochu.
rád беру rady starých mudrců.

Připíšu pár řádků na ní,
něco je aj z mojí hlavy,
abyste chyby nedělali,
starosti si ušetřili!

Hnízdečko se často staví,
podle chuti podle přání,
dává hodně odříkání,
a někdy s okem cizí hledí.

I malé kroky,
přivedou Tě jednou k cíli,
nechtěj býti bohatý,
ostaneš v srdci chudý.

Bohatý ten, kdo má dosti,
nepůjčuj! Spíš bez starosti,
zdraví mívá tisíc přání,
nemocný jen uzdravení.

Než o někom něco povíš,
za svůj nos se chytit musíš,
a když o něco poprosíš,
desetkrát to zaplatíš.

Nezávid' prvnímu,
za deset lidí měl dřinu,
a dej línému pochvalu,
vyrovná se prvnímu.

Slovo tolik potěší,
ještě více zarmoutí,
v klidu je i hnízdo vosí,
když se nechá na pokoji.

Kdo se směje
i zůbečky ukazuje
a koníček Tvůj sežere
víc jak vůl Ty vole,

Kdo se chválí, tomu přidat,
a kdo stone tomu ubrat,
Gabrielko naopak
ne chlapečku je to tak.

Jez, pí co hrdlo ráčí,
často byla tvoje přání,
na smetišti
vyhozený.

Pýcha, pád předchází,
samochvála nevoní,
než podepíšeš, rozmysli
do rána se rozhodni,

Staří lidé říkali,
mět můj rozum, Tvoje roky,
to by se všichni divili,
že nedělám voloviny.

Mým životem psáno,
čeho jsem chtěl moc, přišlo mě málo
a i to málo,
za moc nestálo.

Utíkej před láskou,
bude tě nahánět,
utíkej za láskou,
bude tě zahánět.

Dávali mi všichni rady,
pomáhat mi často chtěli
a když přišlo na koruny,
pomocníci všichni zmizli.

Čest a sláva,
polní trává,
kde krásná slova,
tam skutku mála.

Růže rukou násilí,
pod nosem ti nevoní,
RÁMEK dneska slávu zdobí,
do smetí se zítra hodí.

STRAŠIDLA

Učiteli Beničku,
zanechals nám knížečku,
pradávné v ní pověry,
bez tebe by sa minuly.

Víla, vodník, hastrmani,
strašidla aj tatrmani,
to byli tvoji kamarádi,
co tady s tebou jednou žili.

Bosorky tu čarovaly,
polednice strašivaly,
hastrmani potápjali
a rusalky tancovaly.

Babky za stolem sedávaly,
péří z husí škubávaly
a dědáčci vyprávjali,
jak na piávě bojovali.

Děcka ticho počúvaly,
strachem huby nezavrely,
na odamáš pagáčky jedly
a šípkovým zapíjaly.

Ty jsi ticho seděl, počúval,
do notésku všeco psal,
až včil nám radost udělal
Chovanec z Brodu ťa knižně vydal.

Husle uměls naladit,
šmytcem prsty pohladiť,
bylo slyšet krásné tóny
a děti tvé písne zazpívaly.

O lásce, víře, naději,
co urodilo sa na poli
a ty tvoje lidovky
dodnes sú nám v paměti.

Tisíc fotek fotíval,
do truhlice je schoval,
na Slovensko odstěhoval,
do smetí je někdo dal.

Dnes čtvrtníci už nejezdí
ani šiml zapřáhlý,
v hospodě hofer už nesedí,
ten robotu nedomluví.

Formany a koníky
škodovky nahradily
a od Bánova k Bystrici
sto dvacet koní jednoho vola vozí.

Odešly ty zlaté časy,
aj víly sa ztratily,
po dědině obrazovky
do nich sa dneskaj čumí.

Učiteli Beníčku,
nepoznals bys vesničku,
mladí ti už nezpívajú,
jeden přes druhého hulákajú.

Počmáraní po těle,
krůžky v uchu, na nose,
na sobě retazy, cvoky, háby majú,
učiteli Beníčku, strašidla sa navracajú.

CHALUPY

V Malém Vídni domky malé,
z kameňa, kotovic, postavené,
pod vrškem uskované,
stavěli je pradědové.

Skované pod skalů,
před nájezdy Tatarů,
u Lhotky vypálené,
do chalup přestěhované.

Okenka jako dvě dlaně,
haděrkama ucpané,
stropů sa ruka dotýká,
a zem nohů ušlapaná.

Přes deň sa nezamyká,
na noc petlica necvaká,
tu nic není pro zloděja,
jen stůl, kamna, postel, peřina.

Jdu Mikšových uličků,
kolem potůčka u Pešlů,
přes lávku u Šipslů,
už stojím u Randáčků.

Kolem domku Limanů,
u vilky Bublíků,
Haulandé domek představují
přes jedno od Bujáčků.

Cesta úzká,
kamenitá, hrbatá
na dvě pídě zahrada,
z mála radost veliká.

Ludé tu sů spokojení,
tak málo stačí ke štěstí,
nesbírajů mamony,
žijů z ruky do huby.

Tyto domky v chalupách,
ještě stojí v mých dobách,
přijde doba za pár let,
nic nevrací se nikdy zpět.

Po zítřku tu stát nebudů,
nové postavijá z betonu,
kde Bystrica sa zrodila,
mohla stát dnes cedula.

STRAKA

V zabitém v té roklině,
odpad jedů se sype,
a na potoku u skály,
straka hnízdo si staví.

Láme sa tu kamení
stromy k zemi padají,
než se stokrát rozední,
padne i ten poslední.

Z hnízda straka vypadlá,
malá neopeřená,
ruka má tě pozvedá,
nesu tě do domova.

Zobáček otvírá,
od rána do večera,
dám ti já kus mého chleba,
a žížalky z pod kameňa.

Na zavolání přilétá,
na ručku mi sedá,
krá, krá zahradou se ozývá,
od večera do rána.

Až bude veliká,
též se o mě postará,
dnes nosíš střepy zrcátka,
co v slunci tu a tam zabliká.

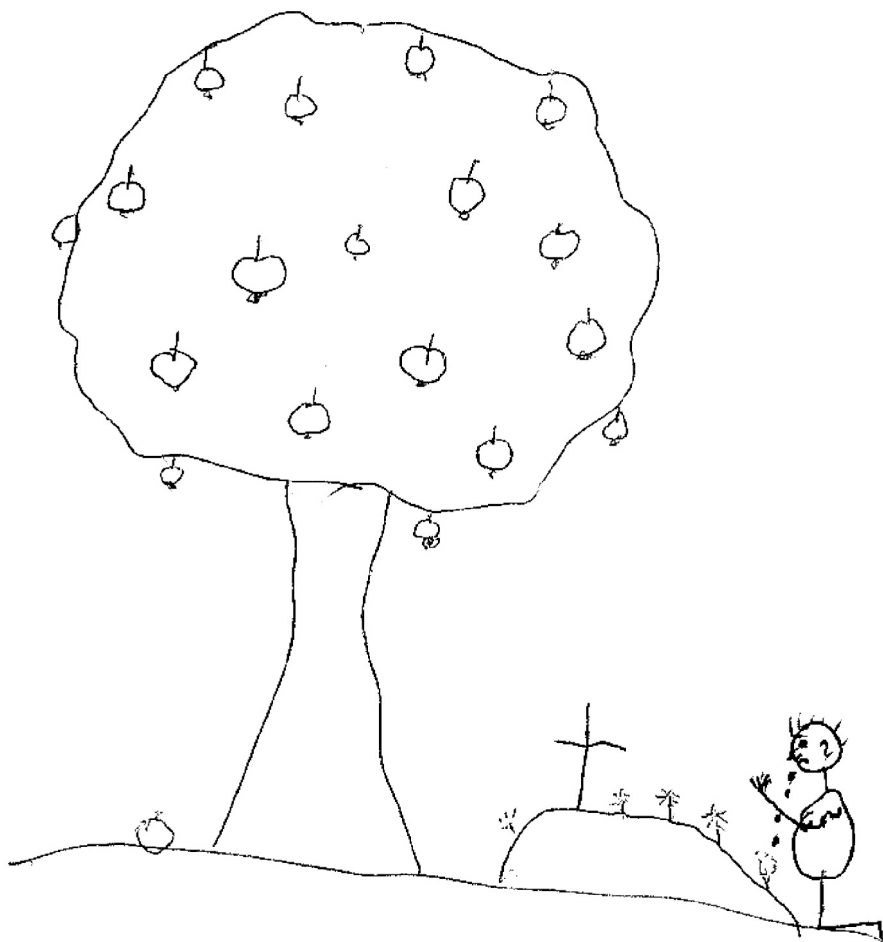
Půjdu s tebou do města,
tam nosí zlato panička,
celý den nic nedělá,
jen po výlohách se dívá.

Po parku se prochází,
zlato, šperky postrácí,
hlavu k nebi hore nosí,
nevidí, co se v písku třpytí.

Staral jsem se, tě vychoval,
o tebe já se postaral,
na zlaté časy s tebou čekal,
a dnes v zahradě tě zahrabal.

Peří z tebe odraté,
olovem tělo dřavé,
je ti lepší susede?
Že mé srdce zlomené!

Hromádka hlíny pod jabloní,
křížek z břízky udělaný,
květy sedmikrásky tě přikrývají
a slzy mé ty květy zalévají.

VELIKONOCE

A zasej po roku,
měsíček je v úplňku,
potrvá to čtyřicet dnů,
do Bystrického fašanku.

Od fašanku,
remeneš sa utahujú,
a šeckým nastanú,
dny pokání odpustků.

Škaredá streda, zelený čtvrtok,
veliký pátek to velký svátek,
bílá sobota a po ní neděla,
není daleko do Velikonočního pondělka.

Do ruky tatara,
do druhéj uzla,
čekaj mňa děvčica,
přídeme mrskat ťa z rána.

Korbáč mám z prútí,
do sebe spletený,
já ťa s ním pohladím,
rubáš ti opráším.

Zpěv počut dědinů,
těch starých mládenců,
co za štamprlku mrskajů,
od baráčku k domu.

Dnes nechcu už vajca,
ani kus dorta,
pálenku mně treba,
z fl ašky do hrnka.

Súsed tatíček, Mařenky Baný, ešte mi povi
Josefku daj si aj do druhej nohy
strýčku já Vám něco povědět mosím,
dneskaj už od rána, po čtyrech chodím.

Štamprlu od susedů,
do sebe čáknú,
veselo zavýsknu,
že v patnácti pit já už možu.

U Boženky Drozdových
děvčiček Vaculových, Jančových, Machalových,
Jany Šmigurových, Anežky Petrášových,
u Mirky Mahdalíkových aj Mirečky Hauerlandových.

U Jarky Horňákové, Věry Večeřové,
Mileny Bobkové, Heleny Borákové,
u Marii, Lidky Baránkové, Jiřiny Fialové,
u Marii Prokopové a i u druhé.

Hlavičko moja,
točíš sa dokola,
nožičky neste mňa,
po ceste z vrška.

I noha sa zvrtila,
do škarp padla,
kdo sa to vála,
ze široka zdéla.

Ležím to já tady,
svět kolem sa točí,
ach milé děvčičky,
čtyry štamprlky na mně moc byly.

Dvě slunečka na nebi,
dneskaj mě svítí,
a z večera měsíc vychází,
jeden bledší jak druhý.

Lenin ten můdry do knížek psával,
učit sa, učit a veru naozaj,
já su mládenec, ešte né šohaj,
i on by skazál, čo ty něznáješ, toš toho nechaj.

PEČENÍ HOLUBI

Do světa odejdu,
v kapsi ani korunu,
jak sa z toho dostanu?
Premýšlám už hodinu.

Zadarmo nikdo nic nedá,
tatíček dycky povídá,
k práci treba rozum, ruka,
tak sa neco vydělá.

Jít pres semafor na červenů,
za to pětikorunu,
když já eště zpátky půjdu,
vjacej já mět v kapse budu.

Život drahý,
nestačí to k živobytí,
najdu si nové zaměstnání,
kde sa trochu vjacej platí.

V parku na chodníku cedula,
„Nekrmte prosím holuba“,
za to sa dostává,
až, jedna sto koruna.

V kapsi chleba,
druhů kapsu žito nadůvá,
holoubek už na mňa čeká,
vrků, vrků do ucha vrká.

Bohatý já z toho budu,
tisíců dám na hromadu,
zítra zas do práce půjdu,
kapitalistů sa stanu.

Ve světě to lehké není,
kdy budů létat ti pečení holubi?
Zatím létaj opeření,
a já nemám co do huby.

1 U 9 F 6 0 1

Na dvorečku u nás v rožku,
máme malou chaloupečku,
srdéčko je na ní z venku,
a zatykáček zevnitřku.

Každý den sa mosí na ňu,
za slunka aj za mrazu,
ale já si radši zajdu,
k súrodovému špratu.

Dneskaj večer bezvětrí,
nad hájem měsíc svítí,
Hej! Nad korenovů něco letí,
měsíc trikrát veliký.

Poletuje tam a sem,
v pravo, v levo obzorem,
až sa ztratí za kopcem,
nad horů Lopeníkem.

Doma čuším, o zjevení,
aby sa mě nesmály,
eště by mě pověděli,
špratem su praštěný.

Na čele nemám hrču,
ani žádnů modrinu,
toš sem to viděl na mů dušu,
za měsíčního úplňku.

Na druhý den,
do Korenověj idem,
v každěj ruce držím kámen,
ukradnú mňa? Hodím ho po něm.

Neberte mňa ufoni,
my máme eště ve špajzi,
chleba, mléko, zemáky,
i od Mahdalíka klobásky.

Bratříček a sestřičky,
klobásku by nejedli,
tak dlouho by čekali,
až by mňa ufoni vrátily.

TANEČNÍ

U prostredka dědiny,
u tej horní hospody,
počut basu klarinety
bombardon aj trumpety.

Na muzice už šeci byli,
enom já zas poslední,
a to poví každý druhý,
co pod nosánkem najde chmíří.

Do tanečních sa nechodí,
na parket ťa někdo hodí,
a v Mařenčiném náručí,
nožky samy už sa točí.

Rety Mařenky šeptají,
valčík nebo polku hrají?
Ej Mařenko to sa v Bytrici neví,
nám sa aj tak nohy sukují.

Suky z desky ven vylézly,
střevíc o ně zavadí,
mezi škvíry velké díry,
Marušce kramfl ík trhají.

Kolem kola babky sedí,
to bystrické sudičky,
na každého každá hledí,
a ty uvidí i co druhý neuvidí.

Mám na sobě svetr nový,
tu kvalitu západní,
a než muzikanti docinkají,
svetr je ušubraný.

Ach chlapeček eště mladý,
ten si to s ňů v kole válí,
do roka si ju zebrať mosí,
a na kočárek šetřit mosí.

Hej tetičky, babičky,
kdyby ste doma seděly,
nic by ste vy nevěděly,
a týden klebet neměly.

ZLATÉ STARÉ ČASY

To su rád, že už su starý,
tento svět to pro mňa není,
ženy s holým pupkem chodí,
do brikety u ucha mluví.

Do púl hlavy oholené,
vlasy sádlem promaštěné,
peroxidem strakaté,
do antény stočené.

Strevíce sů špičaté,
gatě moly prožraté,
halénečky nadmuté,
silikonem nacpaté.

Nad obočím barva černá,
a na retu září rudá,
na líčku ružová
pod očima je modrá.

Šrůby ty sů na jazyku,
a dva nýty na retu
tri hřebíky na tom uchu,
krůžek vola na nosu.

Paničky a slečinky,
jak bych vás vzal do ruky,
byl bych celý poškrábaný,
hřebíky, nýty dopíchaný.

Dědáčci mi dneskaj starí,
krásné bylo naše mládí,
pionýrky rudé šátky nosily,
šperk lásky pod ním schovaly.

Svět je dneska bláznivý,
a Kroměříž je malý,
aby sa tam všeci vešli,
a toš tak sa chodí po ulici.

ZAMĚSTNANÝ

Sedíš si tu na lávce,
za větru zimy za deště,
cigáro máš v papulce,
robit sa ti moc nechce.

Pod' ty se mňů k Ostravě
roboty tam plno je,
dostaneš prémie,
noční, prašné, odlučné.

Korunky si vyděláš,
do ponožky uschováš,
do strožochu si jich dáš,
a v důchodě budeš rád, že jich máš.

Budeš žít bez starosti,
protahovat své kostičky,
možeš bafkat aj s faječky,
pít borovičku aj s fl aštičky.

Nenatahovat si budičky,
neušpinit si ručičky,
pohupovat si nožičky,
pokrikovat na paničky.

Bude ti dobře na světě,
v zaslúženém důchodě,
nemosíš chodit do práce,
ležat možeš na trávě.

Ej ty blbý susede,
v hlavě to máš zamotané,
hybaj sám si k Ostravě,
já už su v zahradě.

STŘEVÍČKY

Bradáčových babička,
prasátko si chovala,
a když ho zabila,
krupon si nechala.

Po susedoch pobíhá,
šeckých sa vyptáva,
či sa v dedině nevykládá,
že na černo zabíjá.

Krupon švec Josef Gavenda,
nůžkama postríhá,
šidlem rozpíchá,
a dratvů sešívá.

Pěsničku si pozpěvuje,
do notečky popiskuje,
na trojnožce podrážku kuje,
Gavenda, strýc střevíčky šije.

Ježíšku ty můj milý,
celý rok sem byl hodný,
přines mi dárek vánoční,
jak u ševca botičky.

Štědrý večer tiše přišel,
pod stromečkem dárek ležel,
a když jsem ho rozbalil,
střevíčky sem objevil.

Na dědině járek dlůhý,
na Štěpána zamrzlý,
podkovičku škrábu ledy,
za pekárků sa prolomí.

Suším v trůbě botičky,
u Urbancové Růženky,
pára sa z nich horem valí,
jak samohonka, když sa pálí.

Střevíčky sa napůl scvrkly,
nejdů obut na nohy,
asi sem nebyl zas tak hodný,
Ježíšek ten šecko ví.

RODNÝ KRAJ

Na konci Česka
u hranic Slovenska
rodná má dědina,
tady pod horama.

Baráčky nizučké,
mezírky uzučké,
humenka krat'učké,
mlatevně kamenné.

Dřina do nocí,
zrána s postelí,
z roboty na poli,
na dlaňách mozoly.

O svatbách na hody,
po izbách foroty,
pagáčky, trnčáčky,
to práší sa od huby.

Na muzice od podlahy,
zadrapáky lécu nohy,
z jara bobkovníci skákají,
po žňách průvod do kopců.

Ludé dobří,
v srdci skromní,
můj kraj to rodný,
tichý vděčný pohostinný.

I když bys prošel celý svět,
rád navrátíš se domů zpět,
doma je doma, poví ti přísloví,
a kdo ve světě není, nic o tom neví.

ČESKÝ JAZYK

Ve šporáku drevo horý,
v kastrolu sa zemák varý,
na mlatevni foroty,
ve špajsi aj v armary.

Na hŕŕů mašíruju,
na kuobásce pošmáknu,
curygačky vycůfnu,
fukar si opucuju.

Rozčápím sa na krevétu,
do otomana si lopnu,
cylindr dám na laterňu,
damaškem sa zakryju.

Mega, meny, NON, Plus, ULTRA,
Big, Meg, Čikn z ,Donalda,
Hod-Dog, Saft, end Coca cola,
cigara, WEST, Lait, Malbora.

Visky, Gin Martel, v baru,
Heroin, Kokain na disku,
Tuning v Hondě aj v Renoltu,
Onli, super diesel u Šelu.

Mikrovelle, fritíra,
Hard Soft Videá,
Milka, popkorn u Lídla,
diskont, rabat veri s konta.

Compjuter, Faxi, Satelity,
imeil, Scenner, mobily,
Body, Bagi, Biogeny,
memory of Bjůty Čechy.

Schoping, míting Optimal,
inter city genial,
CD. PC, PIXEL BIT,
česky učím sa mluvit.

Uč sa synku můdrým býti,
povídal vedle z Komně Komenský,
já su chlapec Bystrický
a chcu sa učít po česky.

VÝPLATA

Za halér mě budík zvoní,
za dva sa rozsvítí,
za tri heléry pustím vody,
za pětník si čistím zuby.

Za desetník oholení,
za dvacetník káva voní,
za tricetník noviny,
za padesátník suchý chleba do ruky.

Za korunu tramvají,
za dvě rohlík do huby,
z práce domů za čtyry,
za pět zemák, k večery.

Tabáček pod nosem voní,
teplučka u mňa není,
ručičky mňa z roboty bolí,
pravá levá, do práce hrají.

Utíká si den za dnem,
jeden týden za týdnem,
než sa potká měsíc s měsícem,
o šhecko su oholen.

Prvního, už čekajů,
na tu moju šrajtofl u,
zebere si každý trošku,
a já furt prázdnů kešeňu.

TRÍ MEDVĚDI

Cez Lopeník bača starý,
príde dole k Bystrici,
v ruce drží reťaz ťažký,
medvėď na nĕm zviazaný.

Po dzedzinĕ vyhlásili,
kdo sa chce bít s medvėdy?
Pĕť set korun dostane do ruky,
kdo pasovat sa vydrží.

Dva frajerĕ vyhlásení,
maširujú po hrišti,
a neŹ medvėď do arény,
tuzemským sa posílí.

Bručí medvėď veliký,
pod nosem mu rum voní,
olizuje nos aj uši,
súperovi na zemi.

Medvėď navalený,
do trávy sa položí,
zdvihne hore šetky čtyry,
víťaz sa naň posadí.

Hurá, hurá na dĕdinĕ,
bačo zkrúcený do Slovenska ide,
keď sa v Drietoméj odvážný najde,
pĕťsto korun dostane.

Zeberú sa ti dva chlapi,
na kole jedú ces ty hory,
chcú sa zasej pasovati,
s medveďom za koruny.

Dostal strachu bačo starý,
keď Bytričanú uvidí,
hlásnú trúby roztrúbí,
nesmje sa bít prespolní.

Pĕťsto korun nevyhráli,
iba noŹky trĕnovali,
na Rasovej si poštrnkali,
pres Korenovú do dĕdiny jak medvėdi sa skúlali...

FORMANKA

Do družstva šly šecky pole,
krávy, kozy aj ty koně,
sedláci dreli v JĚ ZĚ DĚ,
za deset korun v jednotce.

Od rána do večera,
jednotka sa vydělá,
sedlák pole poorá,
a to se svýma šimlame.

Korunek těch nikdy dosti,
do výplaty nestačí,
po fajromtě sa každý snaží,
zajít si na nádenky.

Na zednicků nádenku,
chodí aj tatíček v mundůru,
prinese domů se sebů,
stovečku zelenů na čelo nalepenů.

Každů druhů sobotu,
prijde domů s náladů,
že vydělal stovečku,
s opičků pod čepičků.

Já ju nikdy neviděl,
s rukama hore si došel,
zpíval, výskal si, bručel,
na každů notečku si vzpoměl.

Na procházku v nedělu,
pres Drahý hore silniců,
dívat sa na záhumenku,
kde zemáčky sa zasejů.

Tatíček krk natahuje,
bradu vázanka podzvihuje,
dívá sa na naše pole,
co mělo být zorané.

Pred deseti dňama,
formana si zavolá,
toto naša záhumenka,
od jáрка až do hůšťa.

Sedlák dneskaj za šera,
prijel si aj s koňama,
korunka je mu treba,
v hospodě u Petrůje Jaroša.

Jožko zajdi k Velecké,
téjs pooral to pole,
dvakrát tak veliké,
tri měrice široké.

Jožko práskne do koní,
rebriňákem rachotí,
u hospody sa zastaví,
koruna v kapsi není.

Rodiče starí, motyku vzali,
od rána do noci, políčko kopali,
pritom sa potilv "ničičku hola"
a u každej hrudy, Jožkovi nadali.

VĚŠTĚNÍ

Tohoto roku na Silvestra,
za chrbát sa háže bota,
do vody lejú olova,
do budúcnosti sa pozerá.

Aj sestry sú zvedavé,
odkád prídu manželé?
Za záda hodí střevice,
ukazujú k Brodu špice.

Děvčičky zajděte si zajtra z rána,
do Hrozenka za bosorkama,
ta vám pově čo vás čeká,
podla vašho osuda.

Na Hrozenkov cestu špatná,
cest Vojansků kamenná,
na Silvestra promrzlá,
u Klivarů před Klabačků už sa to smýká.

Hovorí babka Gabrielka,
pomôžem ja tobě cerka,
dám ti čáry, máry do koša,
prikryjem ich hadrama.

Hybaj dievča do komory,
co v koši najdeš, potri tvári,
až sa lúča rozsvítí,
galána oči tvoje uvidí.

Sestra Anna celá černá,
sazama je potretá,
pozerá sa do zrkadla,
uviděla frajera.

I prišiel šohaj z Drslavic od Broda,
co v Ostravě uhlí seká,
kruhy sazí pod očima,
a svatba byla roka.

NEU — REKNU

Nad vrátama do chlévečka,
visí malá kropénečka,
posvěcená v ní je voda,
vedle leží větévečka.

Než práh sa prekročí,
prútek do posväcenej namočí,
čtyry krát sa otočí,
chlév stokrát vykropí.

Neureknu mosím říci,
neušknu ty dojně krávy,
co u hranta v radě stojí,
seno majů, vodu pijí.

Z rána na deň druhý,
krávy mléko nedávají,
ej večer ten chlapec malý,
uhranul nám dojně krávy.

Ej sedláku to má chyba není,
že kravky ti mléko nedávají,
zaprihnuls je včera k oji,
orals s něma brázdy v poli.

Od Hrozenka bosorka prišla,
cuzí řečů hudrovala,
nechaj krávy tri dni doma,
dajů mléka čtyry vědra.

Čarodějka pravdu měla,
každá kráva puténku mléka dala,
do ucha jim pošuškala,
nedajte mléka, keď sedlák s váma v poli orá!

AMERIKA

U Karasky visíja,
na mlatevně dvě kola,
a ta stará babička,
dlůho na ně nesedla.

Těj už kola treba není,
mňa víc jak ju ty nožky bolí,
do obchodu mosím pěšky,
kúpit chleba, rohlík zelí.

Pristanu si dneskaj z rána,
než sa slunko vyštrochá,
vidím kola za škvírama,
za tlustýma fošňama.

Počut šuchot pres vrátka,
na chrbtě noška, motýčka,
ukradnu jí já ty kola,
a Lubomír Machala u branky hlídá.

Moji dobří kamarádě,
pěšky vy už nechod'te,
na kola si neco kupte,
prodám dušu, sic aj pedále.

Druhý deň Karaska kričí,
do latríny jim pichnúť ruky,
do lavora jim nedat vody,
bodaj by horely, a hasičé nebyli.

Machalko tobě sa dobre sedí na mém sici,
aj když je vlnů opletený,
poznám si ho jak své boty,
zloději dvě kola mě ukradli.

Strýček Vítek mechaníček,
spravil kola z nových věcíček,
80 korun platil můj tatíček,
a já dūho nesedl si na zadeček.

Moje sny sa rozptýlily,
jet pres Bánov do Ameriky,
jel sem, enom do dědiny,
kúpit si remeň u Matějčkové Boženky.

VÍDEŇ

Na konci školního roku,
na prázdniny pojedu,
vysvědčení samů haňbu,
od jedničky po čtverku.

Ke hranici na Břeclavu,
do Tirol pres Vídeň jedu,
v kapsi nemám ani vindru,
v hlavě ze školy rozumu.

Mamička má dvacet šilinků,
na cestu pro strýčka příhodu,
a já ve Vídni na peronu,
šlapu z nohy na nohu.

V tom velikém, dalekém Vídni,
daň ze psa naši neplatí,
ke stromu nemožu jíti,
ani na roh z kamení.

Mamičko já mosím jíti,
kde mosí i soudruh Zápotocký,
není to už k vydržení,
daj mě šilink měděný.

Šilink mě do ruky dala,
prstíčkem mě nakázala,
umyj si ruky, zuby, líčka,
tam poteče aj vodička.

Všady kolem vydláždění,
nač ta šňurka tady visí,
Velice su zvědavý,
voda už prúdem rachotí.

Málo času na umytí,
ruky, uši strčím do mýsy,
Bože ty můj všemohoucí,
Víteň sa dnes vytopí.

Vyběhnu já do předsíni,
umyvadlo na zdi visí,
Bože svatý na nebesi,
kde já umývám nos a ruky?

SPORTOVCI

Kde sů ty doby,
kdy jsme šeci sportovali,
od neděle do soboty,
po Bystrici běhávali,

Letím sa ráno podívati,
co Boženě dovezli,
a co kdyby dostali,
srpy nebo kosáky.

U pekárky nekdy chleba čerstvý,
co Guryča vozí z pekárny,
rohlík dycky pokrúcený,
prepečený, zlomený.

Dneskaj sů aj zemáky,
hurá šeci do rady,
vykládajů sa klebety,
aj ty po dědině běhaly.

Noviny sa nečetly,
To sa zašlo k Hauerlandovi k Šraholovi,
hlavy podle hrnca stríhaly,
děcka za korunku, dvě korunky dospělý.

Oharky sů k nakládání,
chybí ocet kyselý?
Kde seménko k zasévání?
K sousedovi pošťat sa to běží.

Proč neporučí už soudruzi větru, dešti,
sehnal sem deštník skládací,
Bože proč už nezaprší,
nech ho šeci uvidí.

Těšíme sa na Vánoce,
bude jižní ovoce,
citrony a pomeranče,
to sa zase běhat bude.

Chlebíček svatojánský,
oríšek kokosový,
každý doběhl k svému cíli,
a radoval sa z vítězství.

ŠULANKY Z HÁJENKY

U Krahulců na mlýně,
roboty nad hlavu je,
tu sa mele, mele, pod kameně
od pondělka do neděle.

Aj u Berců sa stojí v radě,
u točícího kamene,
do měchů sa můka sype,
hladká, hrubá krupice.

Ale u susedů na komoře,
prázdné sů už regále,
dědovi sa čekat nechce,
do Hrozenka pojede.

Pres Vojansků k Bučníku,
táhne vozík za sebu,
hajný sa tahá domů na hájenku,
do kopečka pomože mu.

Hej sedláku Vachoto,
slunéčko je vysoko,
u mňa je místo pro každého,
k obědu pro pocestného.

Na stole dratary sů našulané,
makem, cukrem osypané,
máslem dobre omaštěné,
a šňůrkama převázané.

Také šulanky já eště neměl,
v dědině nikde neviděl,
ty kuchárko, prosím pověz ty mně,
proč sů niťů svázané.?

Ukaž mně ty černé nitky,
kde sa tady nabraly?
Ej to včera zas můj starý,
šůlal jich o svoje nohy.

Od tej doby děda čeká,
rád v Bystřici u mlýna,
a když cesta do Hrozenka,
hájence se vyhýbá.

SŮSEDA

Takého mám suseda,
enom sa mě vyhýbá,
ale jeho zvířátka,
každý den mňa zdravíja.

Holub mě nad hlavů létá,
od rána do noci vrká,
kohůt na mů slépku sedá,
na mém smetišti kykryká.

Husa mňa do nohy štípe,
kačena mů vodu pije,
kráva jazyk vyplázne,
a kocůr myš mě donese.

Koza na mé zahradě,
trávu, zelí, zežere,
na mňa békne, aj mňa trkne,
a zemáky vyhrabe.

Každé ráno na mém rožku,
pejsek pozvedává svoju nožku,
na hromádku dá vždy trošku,
a já mu ju rozšlápnu.

Ocáskem si zavrtí,
štěkne na mě zavrčí,
zuby ostré vycení,
sūsede můj milý.

Ty sa o nic nestaráš,
večer šecko zamykáš,
ráno šecky vyháníáš,
a mňa asi za vola máš.

Dělaj si ze mňa osla, vola,
ale nedělaj si ze mňa blba,
dycky si pověz aha, aha,
aj ten druhý rozum má.

MOUDRÝ STRÝČEK

Strýčku ste mě povídali,
na měsíci sů asi lidi,
na Marsu i na Venuši,
dneskaj víme, je tam jako na poušti.

Nesedne nikdy žádný do rakety,
co do vesmíru vyletí,
enom jeden vězeň z vězení,
co dostane doživotí.

Prý za balonem běhá jeden blbý,
co nemá nic na práci,
to pravda strýčku dneskaj není,
ten se dobře užíví.

Ten co létá po hřišti,
dělá blba pro druhý,
svět je dneskaj takový,
tisíce na něj čumí.

Hrebík starý,
dokrivený, rezavý,
do koše sa hodit nesmí,
místečko si proňho najdi.

Dneskaj starý strýčku,
najdeš v koši aj žehličku,
kladivo, kosák aj motýčku,
dnes šecko kúpiš u Lídlu.

A čo to bol ten telefón?
Že ste ho vraj včera v Brodze jedol.
A televiza? to je taká králíkárňa.
Dve hodiny za deň sa tam cosi hýbá.

Strýčku, svět sa nikdy nezastaví,
vedle dědy byl si chytrý,
podle syna zastaralý,
a podle vnuka zaostalý.

Na každého jednůc dojde,
každý chytrý v tom svém čase,
ale až mu jeho čas odejde,
chytřejší zas po něm dojde.

ANDEĽ STRÁŽNÝ

Po válce sa najdú zbraně,
Mauzer, Walter, pistole,
granáty, pěstě pancérové,
aj s patronama retaze.

To sú hračky mého mládí,
s dĕtma sme sa s něma hrály,
Bohu zaplať, na nebesí,
naživu sme ostaly.

Uschovám je v mojém mládí,
na pokraji dědiny,
zahrabu je někde v křoví,
pod hromadů kamení.

Do světa já odešel,
na granáty zapoměl,
dědinu dnes obešel,
granáty už nenašel.

Najdu v křoví železa,
plechovky od oleja,
plasty, fl ašky, odpad skla,
aj hromady popela.

Ludé prosím, pozor si dajte,
trávy, křoví nevypalujte,
odpad za humna nevyhazujte,
úvratě nerozhrabujte.

Mohlo by sa jednůc státi,
šecko letí do povětří,
šeci tady chceme žíti,
od zrození do posledního pomazání.

Za humnama dodnes leží,
granáty pod hromadů kamení,
dám vám radu ludé milí,
Anděl strážný na smetiště nechodí.

ORÁČ

Dědáček z Mikšových uličky,
orá s volem na poli,
vůl sa brázdy ndrží,
v pravo, v levo zabočí.

Chlapečku, měls včera deset roků,
vod' mě vola hore brázdů,
vyděláš si korunku,
moc si toho kupíš za ňu.

Starý Mikša rovno ore,
vůl a já jdem vedle sebe,
vůl fučí, funí až sa potí,
z boku na mňa volským okem hledí.

Mikša pole doore,
do vozu vola zaprihne,
pětikačku vytáhne,
vijé, hokča, sasa, do dědiny odjede.

Korunky mně děda dal,
s volem sem jich vydělal,
jednu za lístek do kina dal,
na zeď bílů sa díval.

Za druhů tatránečku ukusuju,
za tretí ledovečku olizuju,
za čtvrtů sodovečku slámků piju,
a za pátů kokossečku žeru.

V postýlce premýšlám,
či víc jak vůl rozumu mám,
dneska sem drel za žrádlo,
a tož su asi s volem za jedno.

VODNÍK

Lávka stará u Sklenářů,
kde potůčky sa slévají,
tady najdeš smutnú vrbu,
kde průtky vodu šlahají.

Za vánku sa větve chvějí,
jak kdyby něco hledaly,
chtěly by dáti dušičkám ruky,
co pod vodou v tůni zakletí.

Tisíce kapek ve splavu vody,
jak slzy velké padají,
a zvuky pláče, žalu z hlouby,
počut je do okolí

Slovenští robotníci přišli,
co potoky regulují,
brehy staré rozkopali.
a koreně rozebrali.

Našli tady hrnky z hlíny,
dekle na nich rozbili,
i vzlétly k nebi bílé mráčky,
co k nebesům sa vydaly.

I ti bílí beránci,
po chvíli sa ztratily,
a lidem v noci na nebesích,
nové hvězdy zářily.

Na návsi babky povídaly,
to utopenců dušičky,
co tady v tůni po staletí,
pod pokličků zavření.

I starý mlynář Berec povídali,
v ten den jeho mlýn neklapal,
když stavy čistil, otvíral,
vodník s proudem vody odplaval.

Ludé v noci na vesnici,
do járků šeco hodili,
po tmě to nikdē vidět není,
ale ráno šeci očumují.

Kostky z trnky durancí,
od samohonky pálení,
jídlo odpad aj plechovky,
po potůčku plavaly.

Voda pres devadesát devět kamení,
propěrá sa očistí,
na tisíce balvanů tady,
pres Bystricu čistá není.

Vodník rád žije v čisté vodě,
ne v harampádí, ve špíně,
sbalí svoje koše, sítě,
do Ordějova odplave.

Mosel plavat dál přes Lozu k Brodu,
hledal v tůních čistů vodu,
nikde už ju nenašel,
tož na pracák si zašel.

Dostal nové zaměstnání,
uměl plavat s kapry, štiky,
pozor, pozor, kdo v Bystřici vodu zkalí,
vodnár ten už nechce duši, enom bací po kešení.

POMLUVY A NÁMLUVY

O chlapcovi si rozprávjali,
ulétly mu asi včely,
proto je tak zašknůrený,
že nikomu nic nepoví.

Jak kačenka sa kolébá,
po príkopách si sedá,
hubu jak vrata otvára,
hledí enom do blba.

Jak na krávu po mně čumí,
hlavů po mě zakrúťí,
uši jak dva lopůchy,
krivé nohy po Turkovi.

Vyrostá jak šprlacko v plotě,
jak strašák si stojí v žitě,
od ucha k uchu sa zasměje,
jak prasátko po první raně.

Ty jeho ručky,
ty sů za dvě lopaty,
ramena jak tři kredenci,
nahlédá jak žaba z kyšky.

Lopatu nebere do ruky,
vyhýbá sa aj motyky,
na muzice dycky první,
s fl ašů tam sa v kole krúťí.

Kníra nad fukarem,
a je hluchý jako peň,
děvča naňho zapomeň,
ten nepoví ti dobrý deň.

Enom sa já divit možu,
proč sa oňho děvečky perů,
každá poví já ho nechcu.
Nechceš ho ty? Tož já ho беру.

SEDMIKRÁSKA

Krásná, bílá sedmikráska,
do květu si rozkvetla,
a tvá krása ta mě volá,
pro tebe sem vyrostla.

Ptáčci kolem poletují,
motýlci křídla rozpínají,
holoubci se nafukují,
a čmeláčci nektar hledají.

Vůně tvá mě k tobě vábí,
krása tvá mě omámí,
na čele se mi vrásky tvoří,
a srdce touhou zabolí.

Kolem tebe denně chodím,
dlouhé noci neprospím,
dotknout se tě neodvážím,
a lásku vyznat neumím.

Přiviň si mně k svému srdci,
květ můj retý políbi,
vezmi si mně do své ruky,
pro sebe si mně utrni.

Milovat a rozum míti,
to nemůže spolu jíti,
neovládneš svoje smysly,
si jen blázen hloupý bláznivý.

Vůl sa k tobě dohrabal,
co aj zelenú trávu žral,
jazykem si zamlaskal,
a moje milá sedmikrásko, na tobě si pochutnal.

MÁJOVÁ

Koně vrané od Fojtů,
smrka z hája dovezů,
a pred horní hospodů,
máj, bystříčané stavjajů.

Nebozezem sekyrů,
kůru z něho zederů,
suky, větve, otešů,
korunu mu nechajů.

Sejde sa tu na sto chlapů,
opantlíja ho mašlů,
borovičku popíjajů,
prázdnů fl ašku nechajů.

Rebrýk, provaz, podpěru,
do ruky si zeberů,
za zpěvu a křiku,
máj hore stavjajů.

Pod údery sekyry,
korunka sa zdvíhá k nebi,
peň sa bere do jamy,
na dva metry hluboký.

Ten je tenký, tlustý,
ten je malý, suchý,
staré na něm jehličí,
mohl být zelenější.

Kolem babky mudrujů,
chyby na něm hledajů,
na sobě má tisíc suků,
chlapi nech sa haňbů propadnů.

Železem ho okujů,
ostnatým propletů,
Bánovjany poznajů,
ti máje rádi kácajů.

Po půlnoci idů domu,
nepasuje žádnému,
Komňané ho podřežů,
ráno by sa lúbil každému.

ODPUŠTĚNÍ

Petře svatý, nebuď smutný,
nejsi už sám na zemi,
tisíce Krista zapírají
za pohodlí a koruny.

V Boha dnes se nevěří,
na Lenina se obrací,
ruka tá se nepokříží,
jen soudruha pozdraví.

Kdo jsou to oni
co za stolem hodují,
aby svoje vlastní děti
na vysoké dostali.

Křesťané ještě věří v Boha,
čekají, že přijde doba,
kdy ta duše bezbožná
najde cestu do kostela.

Jednou za hříchy své se modlit budou,
ruce jemné zase sepnou,
hlavy svoje k nebi zvednou
a k Bohu cestu jednou najdou.

Svatý Petr u brány
uvítá Vás slovy:
„Rozdíl je tu mezi námi,
mně o život, vám o prachy“.

Taky Bůh vás přivítá
s rudou knížkou Lenina
do rukou se mi dostala,
když ústa Tvá mně zapřela.

Bože, Ty jsi velkorysý,
odpusť i jim ty těžké hříchy,
i Tvůj syn na kříži
prosí za nás se slovy

NEVÍ CO ČINÍ.

KABÁT

I tak to bývá na světě,
člověk chce být někdy všude.
včera se soudruhy na úřadě,
a dneska první v kostele.

Vždy mezi prvními,
za pravdu dávat pokuty,
manipulovat volby,
i faráři dávat pokyny.

Chceš poroučet větru, dešti,
stavět Potěmkinovy dědiny,
vládnout jsi chtěl se sověty,
a ateisti na věky.

Nosíš hesla, prapory,
se srpy a kladivy,
víra v Boha soudruzi?
To opium je pro lidi.

Květinka pražského jara,
tanky, boty pošlapaná,
strana tebe prověřila,
i Tvá bota se zde našla.

Ale kdo se zvedá výš a výše,
morálka klesá níž a níže.
Aby měly všichni stejně,
ráj by nastal na světě.

Nikdo dnes nic nepoví,
jen za zády tiše šeptají,
včera nosil kabát rudý,
dnes na sobě má bílý.

Vítr věje z pravé z levé strany,
kabát rudý bílý, otáčí se všemi směry,
co uděláš se zvými očmi,
až budou vládnout šikmoočí.

HORE DOLE

Nosil sem košulu,
na sobě z bazaru,
strakatů starů,
a dneskaj novů.

Spával já v hotelu,
budil sa v parku,
kúpал sa v Dunaju,
aj v kaluži v járku.

Sedával v teplučku,
v botě měl onučku.
Chodíval v kožušku,
aj s latů na brušku.

Kohůta nahoru,
ofinu dolů,
vlasy v hřebenu,
dnes hlavu holů.

Hubu měl v úsměvu,
od ucha k uchu,
kůtky šly nahoru,
a dneskaj dolů.

Jabůčko uhryzáł,
zubama pokúsal,
falešné dostal,
a ukúsit zkúšál.

Měl v sobě sílu,
za deset volů,
a dneskaj rád su,
že šůchnu nohů.

Líca bez vrásků,
i jiskru v oku,
a dneskaj ve špíglu,
očička privru.

Či v ruce korunu,
v kabátě tisícku,
tak aj tak mě dajů,
bez kapes košulu.

PREZVISKA

Každý máme svoje méno,
nekdo má aj prezvisko,
těchto mén v Bystrici plno,
není ich po Hradištsko.

Muraríci, Matějčci,
Horňáci, Běláci,
Machalíci, Bujáčci,
Žižci, Berci.

Mahdalíků, Mahdalů,
Machalů, Beníčků,
Matuchů, Vítků,
Baných, Baránků,

Dětští, Skočovští,
Popelci, Bublíci,
Orlovští, Kňazovčáci,
Koktavý, Velečtí.

Zálešáci, Boráci,
Urbanci, Prchlíci,
Korčeci, Paníčci,
Mikšáci, Šopíci.

Flajsi, Nováci,
Chovanci, Šmigurci,
Hanáci, Švehlíci,
Mošťci, Petláci.

Gavendé, Kročilé,
Vystrčilé, Šupiné,
Zavrtalé, Zapletalé,
Krajčé, Petrášé.

Jankůjé, Guryčé,
Petrůjé, Kočicé,
Savaré, Sychré,
Bakošé, Večeré.

Jančé, Jankujé,
Hauerlandé, Kopuncé,
Dosedělé, Velané,
Bochiňé, Vaculé.

Bauka, Kubena,
Moučka, Krajča,
Dornica, Šraholá,
Konvička, Šebesta.

Prezvisko, každý své dostal,
aby jeden druhého nehledal,
po dědině by sa jeden motal,
než by sa k pravému dostal.

Chtěl bys dojít k stolárovi?
Na vrata bys bůchal hrobárovi.
Hledal bys zedníka?
Našel bysi rezníka.

Slivovicu bys chtěl pálit,
začly by ti trnky varít,
nebylo by nic co pit,
hubu trnkama mosel mastit.

Nastalo by plno zmatků,
hore, dole dědinů,
jeden by ťa vítal s fl ašů,
a ten druhý s paliců.

Na prezviska sa nehněvajte,
kus pravdy v každém je,
o druhém prezvisko víme,
to svoje, to už ne.

Kerý tady nenisú,
prezvisko eště nemajů,
nech si trošku počkajů,
šak ich také dostanů.

FORMANÉ

Na rozcestí u kovářny,
u tej starej hospody,
u výhně Střelec mistr stojí,
ma vyhrnuté rukávy.

Vrata otevrené,
ukluděné jako v pekle,
po zdách čertík poskakuje,
co plamen ohňa namaluje.

Tu kovádlina kovára zvoní,
hvězdy dole padají,
a tvoje ruce podkováři,
podkovičku ukují.

Podkovička rozžhavená,
do půlměsíčku ukovaná,
do kýbla s vodů dole padá,
a para už sa k nebi zvedá.

Kuták, vrták skrůcený,
kladivo, kleště, okovy,
jak z dávných dob středověkých,
mučiren starověkých.

Stojí tady koníci,
těch formanů z Bystrici,
Matějíčka z Malé strany,
Vítka z Nové silnici.

Za sýpků Guryčových,
z Malého Vídňa Mikšových,
Baných, Baránkových, Baškových,
Bělánkových, aj na rohu Vitkových.

Konícci okovaní,
po cestách z kamení,
podkovičky ty Vám září,
jak hvězdičky na nebi.

Hej ty starý podkováři,
ty sám si strůjcem svého štěstí,
v potu těla, v potu tváři,
chléb vyděláš si k živobyті.

ZABIJAČKA

Tady u nás pod horama,
u kamen sa v zimě sedá,
kujů sa plány do jara,
co sa šecko udělá.

Pola sa preorů,
hrabjama pohrabů,
zemáky zahrnú,
a repu okopů.

Ve šporáku polénko horí,
na štokrlách sa dobre sedí,
pri zemáku, kyšce, zelí,
o prasátku sa hovorí.

Až odtáhne tuhá zima,
kúpíme si cecáčka,
postavíme chlévec z dreva,
krmit budem zemáčkama.

Bude masná zabijačka,
na stůl prijdů jelítka,
obarová, jitrnička,
podbradek aj kočoňa.

Děcek tady plno je,
a nejmenší sa raduje,
na stole budze zajtra masa,
budzem ho jest bez chleba.

Na šňupák mu sedne facka,
jak široká tak dluhá,
rypáček mu zavrela,
„meso“ to sa něje bez chleba.

A zasěj dneskaj za peců,
slzy dole padajů,
ach, než sa fošně narežů,
párkrát do rypáčku dostanu.

BOBKOVNÍCI

Je to tak dávno, už ani nevím,
čtyřicet roků po světě chodím,
rok, co rok na fašank harmoniku slyším,
před sebou bobkovníky se šavlema vidím.

Vzpomenu v daleké cizině,
na vesničku kde sa zpívá a tancuje,
a hluboko u srdce,
duše se zachvěje

Harmonikář Fojtů Josef Baránek,
zpěváci; Vacula, Šmigura, Bujáček,
Machala, Gavenda, Chovanec,
košář Mahdalík, Koktavý, Urbanec.

Šáteček trojhraný, tetičky Drozdový,
boty Mikšových, a gatě Veleckých.
Botičky kožené, onučků vycpané,
vodů promočené, o tri čísla veliké.

Šmukovňák s kosírkem,
šimrá mňa za uchem,
co chvíli pod nosem,
šak spravím ho za rohem.

Radost sa dívati, na ty bobkovníky,
co pod šavle tančí, v pošťaném kroji.
Na kríži ze dreva, napíchlá slanina,
koruna do měcha, a vajca do koša.

Radost mám veliků,
v domku pod školů,
kde fotka v rámečku,
i tatíčka z dvacátých roků.

Dnes cestů po světě,
u Herolda v Londýně,
tu často kupuje,
i královna Alžběta v obchodě.

Leidy kupují,
libry se točí,
na rukou prsteny,
se zlatem třpytí.

Každá třetí,
po mě se točí,
ej Jožko z dědiny,
fešáci rodí se v Bystřici.

Nepatříš do starého železa,
povídám pro sebe, čuje to cérka,
leidy se dívají, na kabát tvůj starý,
a tvoje kalhoty, ty známe my z dětství.

Z rádia slyšet, anglická muzika,
píseň mi neznámá i Bítls zpívá,
po chvíli ztrnutí, srdce se svírá,
z rádia slyšet, píseň tak známá.

Otče co je ti? Tečou ti slzy,
neplakals nikdy, až dneska tady,
v očích tvých vidím dvě velké slzy,
ztékají po tváři, padají k zemi.

Nestyd' se za slzy,
hrají píseň tvou z dětství,
Bystrická hospůdka z drobného kamení,
kdo nemá peníze, nech do ní nechodí.

Pýchu tu neznám,
ale dnes radost mám,
že píseň bobkovníků,
i v Londýně počůvám.

Někdo moudrý dávno už napsal,
že ztratil milého, sedm let plakal,
já ztratil vlast a lidem říkal,
po celý život domov můj hledal.

RUČIČKY

Když sem hledal pomocníky,
díval sem sa na své ruky,
ty mě dycky pomohly,
nebo robít uměly.

Vydělaly	-	-	-	utratile
dostaly	-	-	-	rozdaly
počítaly	-	-	-	podělily
poštály	-	-	-	vrátily
otvíraly	-	-	-	zavíraly
přinesly	-	-	-	odnesly
držaly	-	-	-	pustily
shodily	-	-	-	stavily
pokrivily	-	-	-	narovnaly
pokazily	-	-	-	spravily
zamávaly	-	-	-	pohrozily
poškrábaly	-	-	-	pohladily
odstrčily	-	-	-	přivinuly
shodily	-	-	-	pozvedly
zhřešily	-	-	-	odprosily
hore byly	-	-	-	dole byly
zasely	-	-	-	sklidily
ušpinily	-	-	-	čistily
přivítaly	-	-	-	rozloučily

Když ručičky bolely,
na dlaňách byly mozoly,
podíval sem sa na své ruky,
a hybaj zas do roboty.

NIKOLAUS

Svatý, svatý Mikuláši,
žils tady před sta lety,
smutné by byly dneska děti,
kdybys nedošel aspoň jednúc v roce na
naši zemi.

I v Bystřici děti čekají,
v Korenověj, za Pocetky,
na Malé straně, v Malém Vídni,
na horním konci, dolním konci aj na
Nové silnici.

Mikulášku. K nám sa chodí cestů polní,
od Lopeníka pres hory,
od Bánova od Komni,
Od Hrozenka, od Lozi.

Prines jabůčka, oříšky
aj sušené hruštičky,
perníček a cukříčky,
co celý rok sme neměli.

Nasyp dětem do papučky,
mikulášky, čertíky,
vystaví je za své okny,
šeci jich tam uvidí.

Staří lidé povídají,
prý mikulášek nechodí,
nech sa za okna podívají,
mikuláše uvidí.

Mikulášku byl si tady,
podívat sa na našu zemi,
ti co na tebe eště věří,
do papuč dárek dostali.

Mikulášku na nebi
kdyby sme ťa neměli
svět by ostal chudobný
a mi moc radosti neměly.

Bez tebe svatý Mikuláši,
dětem by oči nezářili,
mikulášku náš milý,
cestičku si k nám najdi.

DEVĚT REBELŮ

Chlapci mladí,
zvedli hlavy,
za práva, volnost, svobody,
proti lžím totální doby.

Jdou dole Bystřicí,
čtrnáct, osmnáct a dvacetiletí,
noční světla zhasínají,
na protest kolaborantů a okupaci.

Bezmocnost lidí,
Ludvík Berec, Josef Bělánek vyjádří,
ze strachem v noci z uvěznění,
černou vlajku vyvěsí, nebyli chyceni.

Barva vápna bílá,
oleje a latexa,
ruka odvážného chlapečka,
na E padesátku napsala.

Šibenicu pro Brežněva,
Husáka i Ulbrichta,
Dubček, Svoboda,
naděje veliká.

Veřejná bezpečnost mocná,
každého si pohlídá,
od východu měsíčka,
do západu sluníčka.

Vesničkou projíždí,
nikomu nevěří,
co kdyby dělníci,
hlavy své pozvedli.

Místečka své si chrání,
jsou dobře placení,
a ti co v teplučku sedí,
zuby nehty se brání.

Ze sedmi se jeden chytí,
vězením mu pohrozí,
a chlapeček ještě mladý,
ze sebe šecsko vypoví.

Posudek kádrový,
napsali místní soudruzi,
na základně naší,
pro také živly místo tu není.

Vlaječky nelepí,
praporky nenosí,
na brigády nechodí,
hospody milují.

Obhájce osumset zebere,
za každého obžalovaného z lavice,
že se soudem za jedno je,
„Nemám slov“ ze sebe jen dostane.

Rodiče staří,
starosti mají,
co budem jísti?
Když soudruzi přes půl výplaty vzaly.

17. listopada,
klíčky v rukou studenstva,
k odchodu vám zamávala,
slza nikde nekápla.

Tisíce díků, Bystričtí kamarádi,
že vy ste mě nezradili,
po vojně já Josef Baránek dospělý,
a to byl bych jistě zavřený.

Stanislave nejodvážnější,
ty jsi byl první,
co zvedne kámen žulový,
a ruka tvá jej první hodí.

Květinka pražského jara,
až v listopadu 89. rozkvetla,
a vám čestní muži, dneska,

VACULA STANISLAV
MAHDALÍK ZDENĚK
VÍTEK FRANTIŠEK
MAHDAL JAROSLAV
BARÁNEK PAVEL
JANKŮ MIROSLAV

ČEST SE VÁM DNES DOSTALA.

RÁDI RADNÍ RADY RADÍ

Předsednictvo na vesnici,
najde se u nás v Bystřici,
měď, cín s mosazí,
v každém domku někde leží.

Rádi lidé kovy dají,
odlejte z kovů zvon bronzový,
radost bude mít na sta lidí,
až sa jednou rozezní.

Do zvonu zalejte dary,
bystřických všech žijících lidí,
a nech sa zvon rozezní,
nad vesničkou Bystřicí.

Už to nejde příteli milý,
peníze sa na zvon daly,
dárce nechce být jmenovaný,
ale žije tady mezi námi.

Nechtějí slyšet moje rady,
zasedající místní rady,
.....
.....

K. O. RENOVSKÁ

Korenovů, Korenovů
starý lidé poznajů,
i já tam chodil s mojů milů,
husy pásat k potoku.

Sbírat hříbky aj jahodky,
na korbáček rezat průtky,
stáčet mízu z brezovej kůrky,
chytat raky, ryby do ruky.

Chtěl bych ještě jednou jíti,
pres ten mostek dřevěný,
vidět koroptvu vzlétnout k nebi,
slyšet bažanty křiklavý.

Míti v dlaních šípové květy,
v podzim šípek červený,
v zimě čaj z hrnečka píti,
z korenovského trní.

Oříšek rozbít z lésky,
na hromádce kamení,
ze studánky napít vody,
vidět ranní rosu v kapradí.

Do ruky vzít kousek hlíny,
najít čtyřlístek pro štěstí,
lehnout na koberec z trávy,
beránky sčítat na nebi.

V ruce šíp palachový,
napnout luk, prostřelit mraky,
poslat pánu bohu za krásu díky,
a hledat jej ve křoví.

Všechny prosby k nebi nedoletí,
některé se nevyslyší,
jako kdyby mě Bůh chtěl říci,
starej se sám o svou zemi.

Korenová Korenová, kus lesa ti dneska chýbá,
ptáček v tobě nezazpívá, mech zajíčka neohřívá,
Stromy křový ti vykáceli, i koreně vytrhali,
kde kdysi ráj byl na zemi, tu roste už jen obilí.

**Bystřičané moji milí,
opravte si v kronice chyby.**

**Mlčel bych tisíc let,
ale poznal jsem lidi, poznal jsem svět,
mám svoji hrdost, svou tvář i čest,
měl jsem ji včera a mám ji i dnes.**

MLČEL BYCH TISÍC LET A I TROCHU DÁL.

Cpu penízky do ponožky,
do strožochu do slámy,
co kdyby mě je ukradly,
nebo sa mě ztratily.

Zajdu s něma do banky,
s úsměvem mňa vítali,
penízky si spočítali,
do šuplíčku uložili.

Certifikát vypsali,
papír na dvě ména napsali,
a úroky běžely,
kerými mňa zlákali.

Za čas píšu noviny,
banky kreditní zkrachovaly,
a mňa na strožochu v posteli,
sny v noci budily.

Kde sů ty moje penízky?
Kam ste sa enom poděly,
až na Bahamách ste sa našly,
cestů světem podvodníkom platily.

Vidět mňa už nechtěly, prede mňu sa zamlčely,
a když znovu otevřely, cuzí na mňa hleděli.
Mě k tomu nejsů treba svědci,
mám jednoho na nebi.

Pětinu do ruky dali,
o zbytek mňa připravili,
penízky si ponechali,
a mňa blba oholili.

Spočítal sem drobnásky, statisíce ostaly,
uložil je do kaply,
jak sem slůbil pred třiceti lety,
Pánu Bohu a panence Marii.

**VY, DÁRCI BYSTRÍČTÍ,
VY NEJVĚTŠÍ MÁTE ZÁSLUHY,
~~MYM VŠEM~~ BYSTRÍČANÉ PATŘÍ DÍK,
ZE V KOPCOCH STOJÍ KOSTELÍK.**

„JOSEFE, NEZLOB SE, JOSEFE PROMIŇ“

Vnučka moja, vnučka malá,
ve dvou letech rozum brala,
vyslovit umí první slova,
co v okolí dětí uslyšela.

Do očí mých se dívá,
ručenka malá mou ruku hledá,
v srdíčku malém slova si skládá,
svědomí poví, dědovi ublížila.

Dědečku odpust', dědečku starý,
řekla já tobě, že ty jsi blbý,
neříká nezlob se promiň mi, ví co se sluší a patří
AYLIN ALTINCI „prosí o odpuštění.“

Ruka moja, co život znala,
šedesát let tu se mňů byla,
cestů života mě doprovázela,
při těchto slovech dneska se rozechvěla.

Děvčátko malé, život na tebe čeká,
cestou života i chyba sa dělá,
když někomu ublížíš, vzpomeň na slova,
cos s fl aštičkou v ruce dědovy řekla.

V tobě krev Arménky, Itala, Turka,
Čecha, Slováka i Rakušana,
hlásej a roznes do celého světa,
úcta před každým, to zákon člověka.

Člověk Ti odpustí,
když lítost uslyší,
oči mu zazáří,
a před tebou AYLIN ALTINCI před tebou se skloní.

LENINE NAVRÁT SE...

Syn utekl do ciziny,
co ostalo po dělníkovi?
Rádi by jsme si to vzali,
mezi sebe rozdělili.

Tady po něm ostaly,
škrbale a kalhoty,
nevyprané ponožky,
ušpiněné monterky.

Do práce šel každý den,
jak mu soudruh poroučel,
šetřit z toho neuměl,
zbohatnouti nevěděl.

Miloval Leninové idee,
žít, obětovat se pro druhé,
aby měly všichni stejně,
a ráj by nastal na světě.

Komunismus s lidskou tváří,
podobá se náboženství,
na světě lepšího není,
co na papíře stojí.

Ale každý člověk hrabe k sobě,
dělník, rolník i soudruh na úřadě,
čím dostává se výš a výše,
jeho morálka klesá níž a níže.

Slovo člověk, to zní hrdě,
povídají Rusové,
proč hranice jsou zavřené?
A nás hlídá ES. TÉ. BÉ.

Soudruhu soudružko,
na světě někdy těžko,
milovat svého bližního,
jako sebe samého.

LÁSKA BEZ HRANIC

Tatíčku, byls nasazen za války,
v německé říši na práci,
lámals kámen přes Alpy,
razil u Haimingu tunely.

Poznals mladou Marianu,
osmnáct let a v mladém věku,
láska nezná hranicu,
o čisté rase zákonů.

Nevěsta prsten stříbrný,
co našla u řeky Innu v kamení,
na prstu ženicha se zatřpytí,
od faráře půjčený.

Před Kristem hlava skloněná,
v duši tichá modlitba,
Bože má láska k Tobě veliká,
ale já miluji i mého Ludvíka.

Na stole mísa bílá,
kartoflama plněná,
při náletu lampa uhasíná,
po okolí se svíčka hledá.

Louče světla do šera,
velká mísa ta je prázdná,
jeden se po druhém dívá,
jen Ludvíček se červená.

Těžká dřina skaláka,
utekl zpět do domova,
po tisícileté říši se hledá,
gestapem, četníkama.

Při domečka v Bystřici prohledání,
selátko v neckách leží,
na černo se zabíjí,
u matky vdovy, šesti dětí.

Ruksak plný,
půl prasátka se gestapu nosí,
do Bánova na celnici,
a děti vdovy doma hladoví.

Byl zatčen a co prožil,
nevěří se co všechno zkusil,
v koncentráku za drátama,
pod dozorci SS, SA a jejich kápa.

Válka končí, zbraně mlčí,
cela prázdná dráty zmizí,
tatík v zimě, v dešti do práce chodí,
po život strach jen ze zavření.

VÁNOCE

Ty vánoční stromečku,
našel sem ťa v lesíčku,
schovával si srnečku,
od jara do podzimku.

Vánoce sů prede dveřma,
do Bystrice sa táhne zima,
tatiček ide do lesa,
na jedličku na smrčka.

Přines tatičku jedličku,
v korenovej najdeš ju,
a ty srnečko, zajíčku,
ustelaj si v novém pelíšku.

Pod vánoční stromeček,
dá sa dneskaj dáreček,
místo pod ním Ježíšku najdi,
pro mého bratra, moje sestry.

Zpívám Ježíšku v jesličkách,
obalený v plenčičkách,
Marie ťa kolébá,
a ovečka ohřívá.

Děti v Bánově v Lózi v Komni,
drahé dary dostávají,
dederonky, šušťáky,
galoše i tepláky.

Čekám tu u stromečka,
chcu vidět příchod ježíška,
pro drevo ven poslali mňa,
a včil tu přišla nadílka.

Za ty dary zaplať Bohu,
za cukrové aj kus perníku,
za botičky, křížalku,
jaks to věděl co já chcu?

Půjdu cestů pres hory,
do kostelíčka do Komni,
modlit sa budu na půlnoční,
za ten dárek veliký.

U oltára klečat budu,
lavice sú Komňanů,
modlit sa budu celů omšu,
na komenském kameňu.

Ve škole mňa enom učí,
Vánoce dny míru pohody,
ale svátky vánoční,
spasitela zrození.

Co budeš nosit Ježíšku?
V dvoutisícímsedmém roku?
Dětem mobil, video donesu,
pod stromečkem jesličky už nenajdu.

UČENÍ

Kamna, šporáky v zimě čmudí,
po stěnách čmuhy černých sazí,
domky, chlívky ty sa bílí,
na kuchyň ale fachman dojít musí.

Potkám Růženku na rozcestí,
už sa chválí, co synek umí,
půl roku je v učení,
elektrikár vyznamenaný.

Chlapečku trůfáš si na moju izbu?
Kúrila sem celú zimu,
chtěla by jsem ju mět pěknů,
aj s válečkem na stěnu.

Ne jen on, ale aj já,
učím sa malírem, barvy znám,
já sa na to podívám,
na kuchyňku si trůfám.

Kolega Drozd, ten důchodce už je starý,
a učeň nekdy začat mosí,
dojdu v sobotu s kýblem barvy,
a než poledňo zazvoní, dávno budu hotový.

Růženka nahlédá na moje ruky,
že su mladý mě asi nevěří,
aj strýc Jožko, neco poví,
je to tmavý a že častěj rozsvítí.

Váleček hodím, linečeků zdobím,
korunky do kapse strčím,
svačinka byla s chlebíčkem měkkým,
aj na „čest práci“ pivečko otvorím.

Fachmana, dám já rady,
aj když slunko svítí nezastří fírhanky,
líčit sa bude, zas za dva roky,
a korunku vydělám zasej já tady.

Po tri dni chodím humnama,
u hydrantu tetička Růženka čeká,
tetičko dobrý den, jak sa vám daří?
Tak je to zvykem optat sa tady.

Mě hej chlapečku, ale můj starý,
obědy nechce jest, co sa mu varí,
zajděte k doktoru Žatkovi, proč to on vám poví,
dostane medicín, bude zas zdravý.

Ej Jožko pomoz mu treba aj ty,
když barvu oškrábáš na holé zdi,
nespadne nic do polévky, zelí,
a ten můj milý dojde zas k chuti.

V sobotu dojdu, všecko oškrábu,
maluju znovu, korunu neveznu,
a strýcovi šmakuje jak za starých časů.
aj vyměnil žárovku silnů za slabů.

STARÁ ŽLUTÁ OKURKA

Na stole mísy křišťálové,
na nich jižní ovoce,
citrony a ananase,
hrozinky a marhule.

Znám pomeranč vánoční,
ten citronek kyselý,
jahody ty zahradní,
aj jablíčko zelený.

Na talíři naložené,
milosti aj cukrované,
rohlíčky ty orechové,
úlky, rezy rumové.

Jak chutná žlutá okurka?
Co do rohlíčku skrúcená?
Je sladká jako jahoda?
Nebo má chuť citróna.

Bude sa muset olupovat?
Kladivem rozbíjat?
Kriváčkem rozkrajovat?
Nebo jest enom tak?

Príjdu svátky Vánoční,
u stromečku sa sedí,
moje oči stále hledí,
na misku plnú ovocí.

Jistě to strýček Rudolf Horňák koupil v Brodě,
pred Vánocama po výplatě,
děti ty má trochu mlsné,
on jim koupí co je dobré.

Pozná asi prodavačky,
co zboží pod stůl schovají,
v regáloch jižní ovoce není,
když tu nemáš svoje známí.

Proč nebere si nikdo z mísy,
ty lákavé pochoutky,
to muselo být asi drahý,
bylo jim to zakázany?

Kolem rečí rozesmátí,
ludé sů veselí,
enom já su nedočkavý,
až sa šeci rozlúčí.

Vyjdu si já poslední,
ovocem kapsy narvaný,
dnes nechcu čut pohádku o Hajajovi,
do postelky idu první.

Hlavu pod peřinů vidět není,
jiná pohádka dneskaj tady,
sním o jižním ovoci,
o zemích, kde jižní ovoce sklízejí.

Těšil sem sa na jahody,
na ty šecky lahůdky,
okurka žlutá bude první,
nakonec aj citronky.

Do téj žlutěj okurky,
moje zuby zahryzly,
ale šupka nepovolí,
enom moje zuby bolí.

Na druhý den brzo z rána,
hledám Rudu Horňáka, kamaráda,
tetička Vlasta povídá,
neví kde sa Ruda tůlá.

Podívám sa po světnici,
okurku táhnu z mojí kapsy,
uložím ju do mísy
a pomodlím sa za hřichy.

A zasej příští neděli,
rodinky sa potkaly,
na stole ta mísa stojí,
na okurce sů moje zuby.

Ve třetím roku učení,
žlutů okurku mě do ruk daly,
jak sa to jí, ukázaly,
a dnes vím, jak šmakujů banány.

MEZI NEBEM A ZEMÍ

Odejdu z dědiny,
za kopečky za hory,
kolem v okolí,
řečí cizí sa mluví.

Úsměv němý,
oči jdou k zemi,
pokrčím rameny,
při oslovení.

Touha na duši,
po rodné zemi,
po krámu Boženy,
kde kladiva srpy, v regálech mají.

Po Žižkových pekárni,
kde mléko leje sa žufany,
do plechovej konvičky,
a pecen podá sa do ruky.

Po Mahdalíkovi,
kde hovězí na háku visí,
špekáček, bůček aj kůsek koniny,
v pátek kabanos aj odrezek slaniny.

Po Jednotě kde moc toho není,
košíček v ruce, často je prázdný,
co nikdy nehybí,
noviny a rudé prapory...

Na západě v koši,
košule, ponožky na hromadách leží,
a u nás do ruky,
jeden kůsek na pult sa hodí.

V cizí zemi,
i koberce na zemi,
boty si vyzují,
tak jak sa patří.

Peněz není,
líca fůsy zdobí,
štípnu štětku na holení,
a tepláky měním za tesiky.

Bože odpusť mi,
ty dva těžké hříchy,
ale ten kdo je nevinný,
nech kámen první, po druhém hodí.

Znám pastu na zuby,
proč tato tak pění?
Návod mi napoví,
je to mýdlo na holení.

V regále konzervy v řadě stojí,
kočičky, pejsci se na mne smějí,
zubečky kostičky v ústech se drtí,
neco tak dobrého, to u nás není.

Ej chlapče z dědiny,
život ve světě těžký,
roky potvrvají,
než budeš chytrý.

Mockrát dáš do huby,
to co sa nejí,
u regálů budeš stát, jak jeden blbý,
a budeš načůvat co ten druhý poví.

DOSLOV

Dědáčci, babičky,
také jste žili,
nic písemě tady,
pro mňa nezanechali.

Nechám tu pro děti,
vnuky aj pravnuky,
života vzpomínky,
z mojého žití.

Žil já v radosti, měl aj starosti,
počůval můdrosti, robil blbosti.
Oči mé viděly, oči mé zářily,
oči mé plakaly, oči mé mžikly.

Tu vzpomínky ostaly,
jednomu k smíchu, druhému k pláči,
a stéblo slámy,
hledal sem v bibli.

Dnes radu dám pro všechny,
do života, na cesty,
ostaňte skromní,
vznešených dosti po světě chodí.

Každého ucti,
bližnímu odpusti,
a co budeš mít na srdci,
to vždycky řekni.

Neumím mlčet, nemlčím nikdy,
za pravdu, bezmocnost dětí,
zvířat a starých lidí,
nezvedám jen hlas, já zvednu i ruky.

Ještě já žiji na této zemi,
co je to za život? Kdo mi to poví?
Za pár let o nás nikdo nic neví,
a svět v dáli bez nás se točí.

Rodino, přátelé moji,
vám to neco poví,
a ten čtenář cuzí,
ať nade mňů hlavů krůtí.

